

PARTIDEBATTEN HØSTEN -91

Med dette dokumentet vil Sentralstyret i AKP presentere ulike hovedsyn som nå står i organisasjonen om framtida til den revolusjonære bevegelsen. De to første innleggene representerer flertalls- og mindretallssynet i Sentralstyret i AKP. Et er fra Oslo AKP sitt distriktsstyre, resten av innleggene er enkeltpersoners syn som ble sendt inn før fristen - 26.9.91. Arne Rolijordets sitt dokument var for omfattende til at det kunne trykkes opp i sin helhet, men det kan skaffes ved henvendelse til AKP sitt partikontor.

Sentralstyret ønsker at debatten blir ført i en tone som gjør det mulig å samarbeide etterpå, uansett hva utfallet av debatten blir. Det betyr at det er viktig at alle parter også understreker det vi er enige om. Vi ser på uenighetene som motsetninger blant revolusjonære som velger ulik strategi for utbygging av den revolusjonære bevegelsen.

Vi ber partilag i AKP, RV-grupper og andre sende inn synspunkter på hva de mener bør være hovedretninga i arbeidet framover. Dokumentene må behandles som uferdige. Endringer vil komme gjennom debatt, - hva i plattformene er det mulig å bygge videre på og hva bør strykes? Det er også plass til helt nye plattformer.

Det er viktige uenigheter i Sentralstyret om hvordan det er mulig å videreutvikle den revolusjonære bevegelsen. Flertallet vil bygge på AKP, mindretallet vil at RV skal utvikles til å bli et revolusjonært marxistisk parti. Det er enighet om at RV skal videreutvikles som sjølstendig medlemsorganisasjon, men uenighet om hva slags rolle RV skal spille, og om det er mulig med samling til et parti på sikt. Det er viktig å diskutere hva de ulike standpunktene betyr i praksis for arbeidet sentralt og lokalt.

Debattinnlegg kan sendes til Opprør. For AKP-lag er fristen for å komme med synspunkter satt til 27.november.

Siri Jensen

Per Overrein

Innhold:

Utkast til plattform	Gudrun Høverstad, Siri Jensen m.fl.	2
Plattform....	Per Overrein, Jørn Magdahl m fl.	13
Hva slags parti?	Bjørn Tore Egeberg	22
Nytt parti - ny visjon	Arne Rolijordet	23
Forslag til debatt..	Oslo DS	25
Mitt utgangspunkt	Olve Andersen	29

UTKAST TIL PLATTFORM FOR AKP.

Oktober 1991

Lagd av Gudrun Høverstad, Mette Holmsen, Siri Jensen, Eva - Lill Bekkevad, Kjersti Ericson, Eli Åby og Erling Folkvord.

Denne plattformen er ikke et endelig dokument. Vi vil at mange skal kunne jobbe videre med den for å gjøre den til sin. Vi vil at det å skape en plattform for partiet videre skal være en del av en prosess for å utvikle partiet. En prosess som både dreier seg om å beholde og forandre.

Vi vil bygge på AKPs prinsipp-program. Det er derfor mange spørsmål vi ikke tar opp.

Vi vil framheve følgende 10 punkter:

1. Klassesamfunnet gjør mennesker til midler - under kommunismen blir mennesker mål i seg sjøl. Vårt mål er et samfunn der dette er mulig og der produksjonsprosessen er et middel til å skape mulighet for allsidig menneskelig utfoldelse for alle, et kommunistisk samfunn. Derfor kaller vi oss kommunister og vil ha et kommunistisk parti. Dette grunnsynet på folk må også ligge til grunn for kampen idag.

2. De store brudda i den internasjonale arbeiderbevegelsens historie handler ikke bare om fortida, men også om dagens politikk. Et viktig brudd skjedde i 1914 da revolusjonære, med Lenin i spissen, gikk inn for at arbeiderklassen i ulike land skulle solidarisere seg med hverandre og rette kampen mot borgerskapet og dens stat, ikke stille opp bak sitt eget borgerskap i den imperialistiske krigen.

Et annet viktig brudd skjedde i 60-åra, da Mao gikk i spissen for dem som pekte på at klassekampen fortsetter og at et nytt undertrykkersystem kan vokse fram av det sosialistiske samfunnet, og som framheva den rolla de undertrykte folkene i den 3.verden spiller i kampen mot imperialismen.

Vi knytter oss til den revolusjonære tradisjonen, til kampen for å finne en vei til frigjøring fra kapitalismen og imperialismen.

3. Problemet med den klassiske, kommunistiske tradisjonen er ikke at den er for revolusjonær - den er ikke revolusjonær nok. Deler av det gamle samfunnets verdisystem og menneskesyn har overvintra. At de som er aller nederst, arbeiderklassen, fattigbønda i 3.verden, kvinnene i disse klassene, er historias drivkraft og virkelig skal reise seg og ta makta og skape et samfunn for seg, utfordrer alle herskende tanker og må kjempes fram også innafor en revolusjonær bevegelse.

Kampen for et slikt syn står opp mot den kapitalistiske og den patriarkalske tradisjonen, både slik den er videreført i den klassiske kommunistiske tradisjonen og i vårt eget samfunn.

Vi mener AKP må bli et mer revolusjonært parti, et parti som tar målet sitt på alvor idag. I menneskesyn, politikk, organisasjon og kultur.

4. Kvinneperspektivet reiser spørsmål som ikke rommes innafor den gamle tenkemåten - det utfordrer helheten i revolusjonær strategi og politikk.

5. Framtida skapes nå. Et parti som vil forandre verden må ta utgangspunkt i virkelige bevegelser blant arbeidsfolk og delta i kampen her og nå. Samtidig er det nødvendig å delta med ei bevisst politisk linje og en plan som peker framover.

6. Mange stemmer - virkelig enhet. Et av de viktigste måla i klassekampen må være å styrke

arbeiderklassen og bygge opp en ny, felles klassebevissthet som bygger på erfaringene til alle de ulike delene av arbeiderklassen. Mot klassesamarbeid, mannsjåvinisme og rasisme og organisasjonsformer og kultur som har denne linja innebygd.

- et annet viktig mål må være å skape allianser på grunnplanet mellom de ulike folkelige bevegelsene, med arbeiderklassen som drivkraft for en helhetlig politikk.

7. Partiet må være en motstrøm til de herskendes verdensbilde.

8. Partiet må lede ved å gjøre andre store, ikke ved å gjøre andre små. Partiet må jobbe med folk. Målet må være at folk får tiltro til egne erfaringer og egen kunnskap, stoler på seg sjøl og hverandre, vokser.

9. Kamp mot hersketeknikker - en del av partiteorien. Partiet må være et bevisst element. Og et parti av ledere i en bestemt betydning: Det må ha medlemmer som sammen er i stand til å jobbe for langsiktige mål gjennom å delta i dagskampen på ulike felter og under ulike betingelser, og som samtidig klarer å utløse kreftene og skaperevnen til folk rundt seg. Det krever at den politiske linja er deres egen eiendom, og at partiet sjøl får medlemmene til å vokse.

Vi vil at partiet skal bygge på grunnprinsippene i den demokratiske sentralismen. Men ingen organisasjonsmodell løser i seg sjøl spørsmålet om virkelig partidemokrati. Spørsmålet om hvordan arbeideres og kvinners erfaringer, kunnskaper og virkelighetsoppfatning skal kunne slå seg gjennom muren av hersketeknikker som holder dem nede, er avgjørende for utvikling av parti-teorien.

Vi vil ha et parti som kan sette en sterk kollektiv partikultur opp mot belastningen ved å være motstrøm i harde tider.

10. Vi vil bygge på AKP.

Vår hovedstrategi er:

- å mobilisere AKPs medlemmer og venner (både i RV og andre steder) med alle sine erfaringer og styrker, i diskusjonen om et parti for 90 åra, og til utforming av mer konkret politikk og taktikk for å styrke innsatsen i klassekampen. Dette kan bare lykkes om vi samtidig slåss for å endre partikulturen slik at medlemmenes erfaringer blir viktige.

- å jobbe med ungdom. Partibygging idag er først og fremst bygging av ungdomsforbunda.

- Vi er mot å slå sammen AKP og RV nå fordi vi mener det vil føre til et annet type parti enn det vi har skissert her.

På de følgende sider gir vi en utdyping av denne plattformen.

Utdyping av plattform for partiet.:

Debatten som for tida pågår i partiet, handler om 2 ting:

1. Hva slag politisk grunnlag skal partiet ha?

2. Hvordan skal de små, forholdsvis svake revolusjonære kreftene i Norge overleve og få et best mulig utgangspunkt for å styrke seg i framtida?

I debatten er disse to punktene filtret inn i hverandre, sjøl om det, ihvertfall delvis, dreier seg om to forskjellige spørsmål. Vi skal gi vårt syn på begge deler.

Vi beklager at partidiskusjonen har tatt preg av å være en debatt mellom ferdige syn, mellom høyre og venstre.

Studieutvalgets forslag til metode for partidiskusjonen vil bidra til at diskusjonen om AKP bygger på medlemmenes egne erfaringer, og knytte erfaringene til politisk teori.

Vårt mål for diskusjonene nå i vinter, er også at de skal avklare hva medlemmene kan og vil fortsette med av politisk arbeid både i partiet og massebevegelsen.

Vi har bygget videre på forslaget fra Solveig Aamdal i KK og vi ønsker å vise at valga framover ikke nødvendigvis må stå mellom det klassiske stramme leninistiske partiet på den ene sida og det røde, breie og mer vanlige partiet på den andre.

En debatt langs disse skillelinjene løser i virkeligheten svært lite, slik vi ser problemene for den revolusjonære bevegelsen, ikke bare i Norge, men over hele verden.

HVA SLAGS POLITISK GRUNNLAG SKAL PARTIET HA, HVA SLAGS PARTI TRENGER VI?

1. Klassesamfunnet gjør mennesker til midler - under kommunismen blir mennesker mål i seg sjøl.

* Marx snakket om ei framtid der "produksjonsprosessen er til for menneskenes skyld, ikke menneskene for produksjonsprosessens skyld". Under kapitalismen er flertallet av menneskene midler i den kapitalistiske produksjonsprosessen, midler i jakta på profitt. De som produksjonsprosessen har bruk for, er arbeidskraft, de andre er unyttige og plagsomme utgiftsposter. Målet vårt er et samfunn der menneskene er mål i seg sjøl, ikke midler, og der produksjonsprosessen er et middel til å skape muligheter for allsidig menneskelig utfoldelse for alle. Et samfunn der alle mennesker er mål, ikke midler, kan først fullt ut realiseres under kommunismen når klassene og de andre store undertrykkingsforholda, som kjønnsundertrykking og rasistisk undertrykking, er avskaffa. Sålenge det fins klasseundertrykking, kvinneundertrykking, rasisme etc. vil noen mennesker bli brukt av andre.

Dette politiske grunnsynet, som også handler om menneskesyn, gjør at vi vil kalle oss kommunister, og vi vil ha et parti som er erklært kommunistisk. Det langsiktige målet vårt og det grunnleggende menneskesynet det uttrykker, må vi også ha for øye i klassekampen under kapitalismen og i det sosialistiske overgangssamfunnet.

2. De store bruddene i den internasjonale arbeiderbevegelsens historie handler ikke bare om fortida, men også om dagens politikk.

Arbeiderklassen og alle undertryktes kamp for å fri seg fra kapitalismen og imperialismen har ei historie. Denne historia er preget av flere avgjørende brudd. Ett av disse bruddene skjedde i 1914. En stor del av lederne i den internasjonale arbeider-bevegelsen slo inn på en reformistisk og proimperialistisk politikk. De gikk i allianse med sitt eget borgerskap og oppfordra arbeiderklassen til å stille opp bak dette borgerskapet i den imperialistiske krigen. Disse lederne forsvarte også kolonialismen og den hvite manns rett til å dominere verden. Andre, med Lenin i spissen, videreførte den revolusjonære tradisjonen. De oppfordra arbeiderne i ulike land til å solidarisere seg med hverandre og ta opp kampen mot borgerskapet og dets stat. De oppfordra også arbeiderne i Europa til å solidarisere seg med folkene i koloniene mot europeisk imperialisme.

Dette bruddet har ikke bare historisk interesse. I dag fører DNA arven fra de reformistiske og pro-imperialistiske lederne videre. De arbeider for at arbeiderklassen skal underlegge seg borgerskapets interesser, og de støtter, deltar i og rettferdiggjør den imperialistiske utbyttinga av den 3.verden.

Et annet brudd skjedde i 60-åra. Mange av lederne i den kommunistiske verdensbevegelsen forsvarte byråkratborgerskapet i Sovjet, og Sovjets utvikling til ei imperialistisk supermakt. Andre, med Mao i spissen, forsvarte den revolusjonære tradisjonen. De pekte på at klassekampen fortsetter under sosialismen, og at et nytt utbytter- og undertrykkersystem kan vokse fram av det sosialistiske samfunnet. De framheva også den sentrale rollen de undertrykte folkene i den 3.verden spiller i kampen mot imperialismen. Med i arven fra Mao hører også prinsippet om "masselinja".

Dette bruddet har heller ikke bare historisk interesse. I dag står eurosentrismen sterkt. Eurosentrismen, ideen om at europeisk/vestlig verdensherredømme er naturlig og riktig, at vesten må være verdens forbilde, er de herskendes klassenes måte å rettferdiggjøre imperialismen i egen og folks bevissthet på. Opp mot dette synet står det revolusjonære synet på de fattige folkemassene i den 3.verden som ei veldig, skapende kraft i historia - ikke som lidende stakkarer eller brutale barbarer.

Vi knytter oss til den revolusjonære tradisjonen, til kampen for å finne en vei til frigjøring fra kapitalisme og imperialisme. Dette betyr ikke at vi støtter alt Lenin og Mao har sagt, gjort og skrevet. Ingenting i historia er reint. Også partier og regimer som har forsvart og viderført den revolusjonære tradisjonen, har i sosialismens navn begått alvorlige feil og overgrep.

3. Problemet med den klassiske, kommunistiske tradisjonen er at den er ikke revolusjonær nok.

* Utfra disse brudda og andre historiske erfaringer må vi utvikle vår egen politikk. Alle, også de største revolusjonære teoretikere og ledere, er fanger av sitt samfunn og sin tid. De bærer med seg en arv under huden som preger tankene og handlingene deres, og de bevegelsene de er en del av. Denne arven kan forstørres og forgroves i tidas løp, ettersom den blir overført til nye generasjoner.

Problemet med den klassiske kommunistiske tradisjonen er ikke at den er for revolusjonær. Problemet er heller at den ikke er revolusjonær nok. Deler av det gamle samfunnets verdisystem har overvintret sammen med det nye, revolusjonære. At de undertrykte, forakta klassene, arbeiderklassen, fattigbøndene i 3.verden, er historias drivkraft og helter er et syn så stikk i strid med herskende og inngrodde verdier at det er en kamp å ta det på alvor, også for dem som har dette synet som sin politiske eksistensberettigelse. At de som er ennå lenger ned, kvinnene i disse klassene, skulle ha noen annen rolle enn å vente beskjedent i bakgrunnen til revolusjonens menn gir dem frigjøring i gave, ja, at de til og med skulle ha sine egne ideer om hva frigjøring er, ikke bare for seg sjøl, men for hele menneskeheten - det er uendelig vanskelig å fatte. Og at mennesket ikke er naturens herre, med selvfølgelig rett til å bruke, kontrollere og herske, det er et spørsmål som har ligget utafor det politiske synfeltet.

Det trengs et dypere oppgjør med den kapitalistiske og patriarkalske tradisjonen enn revolusjonære har tatt hittil. Det blir et oppgjør med verdisyn og normer som langt på vei er felles

for den tradisjonen revolusjonære har plassert seg i, og det samfunnet og den tradisjonen de har kjempet mot.

* Slik ser vi også på AKP. For AKP har tilknytninga til den klassiske kommunistiske tradisjonen og brudda i hovedsak betydd frigjøring fra herskernes tenkning i Norge, fra sosialdemokratiets klassesamarbeid og støtte til imperialistiske kriger. Arbeider/streike-parti, sør-parti, kvinnekamp-parti er stikkord.

Samtidig bidro tilknytninga til denne tradisjonen til at AKP i en del år også forsvarte standpunkter og handlinger som har betydd overgrep mot folket, og har bidratt til å bringe sosialismen i vanry.

Vi har fortsatt en del ugjort når det gjelder å se og kvitte oss med de undertrykkende trekk ved den samme tradisjonen; trekk som i stor grad faller sammen med arv fra vårt eget kapitalistiske samfunn. Oppgava er ikke å kutte bånd, eventuelt knytte oss til en annen tradisjon. Oppgava er å avsløre arven fra utbytter- og klassesamfunnet som også fins i det revolusjonære tankegodset, og utvikle politikk og teori som bryter enda klarere med de herskende tanker. I dette arbeidet må vi også lære av erfaringer og teoretisk arbeid uten tilknytning til den tradisjonen vi sjøl sprang ut av.

4. Kvinneperspektivet reiser spørsmål som ikke rommes innafor den gamle tenkemåten - det utfordrer helheten i revolusjonær strategi og politikk.

* I arbeidet med å videreutvikle revolusjonær politikk og strategi vil vi sette kvinneperspektivet sentralt. Kvinnekampen reiser nye perspektiver og nye spørsmål som ikke kan rommes innafor den gamle tenkemåten, men krever nyorientering av helheten:

- Prinsipp-programmet tar opp hvordan kvinnes ulønnede hus- og omsorgsarbeid i familien blir indirekte utbytta av kapitalen, gjennom at det gjør arbeidskrafta billigere og profitten større. Kampen mot utbyttinga kan derfor ikke bare foregå gjennom å organisere arbeidsfolk på jobben, den må se lønnsarbeidet og kvinnes gratisarbeid i sammenheng. Både under kapitalismen og sosialismen.
- Synet på den kvinnelige delen av arbeiderklassen som ei ledende kraft får konsekvenser både for strategi, krav og organisering. Hvordan utvikle en felles klassebevissthet basert på hvordan arbeiderklassen faktisk ser ut?
- "Mannssjåvinisme er klassesamarbeid" slår fast at kvinne-undertrykkinga virker til å bevare kapitalismen, og stiller krav til menn om at vilje til å ta opp kvinneundertrykkinga må være en del av premissene for allianser og enhet.
- Kvinnes kamp mot de skarpe skillene mellom arbeid og familie, politikk og privatliv, reiser spørsmålet om et samfunn og et parti der det går an å være hele mennesker.

Kvinnes kamp for frigjøring må sees som en motor i kampen for revolusjon og sosialisme. Det holder ikke å gi kvinnene kompensasjon for ubekvemt kjønn.

5. Sammenhengen mellom målet vårt og kampen idag. Framtida skapes nå.

* Partiets oppgave er å gå i spissen for å utvikle den politiske linja og de sosiale kreftene som kan styrte kapitalismen i Norge, som ledd i den globale kampen mot det imperialistiske verdenssystemet. I det sosialistiske overgangssamfunnet må partiet gå i spissen for å kjempe mot framveksten av et nytt herskende skikt og et nytt utbyttersystem, og for at samfunnet skal utvikle seg i retning kommunismen.

* Sosialismen kan ikke innføres skritt for skritt. Det må skje gjennom en revolusjon der arbeiderklassen og dens allierte tar makta og river ned det gamle statsapparatet.

* Det må være en klar sammenheng mellom dagskampen og det langsiktige målet vårt.

* Klassekampen er den viktigste drivkrafta i historia. Et parti som vil forandre verden må ta utgangspunkt i bevegelser blant arbeidsfolk og delta i kampen her og nå. Partiet må kunne samle opp og bruke erfaringene fra arbeiderklassens kamp både i Norge og internasjonalt. På grunn av disse erfaringene og fordi partiet er revolusjonært og ikke har illusjoner om staten eller sosialdemokratiet, vil det kunne spille en viktig rolle for tap eller seier i kampen idag.

* Et parti som ikke deltar aktivt i klassekampen, i arbeiderklassens og folkets bevegelser, kan ikke fremme det langsiktige målet sitt. Men deltaking i klassekampen fører ikke automatisk til at det langsiktige målet fremmes. Partiet må delta i klassekampen med ei bevisst politisk linje og en plan. Kampene i dag må brukes til å bygge opp sosiale krefter, bevegelser, organisasjoner og organisasjonsformer, allianser, arbeidsmåter, kunnskap og bevissthetsformer som peker framover. Framtida skapes nå.

En bevisst politisk plan - 4 sentrale målsetninger:

6. Mange stemmer - virkelig enhet.

(1)* Blant de viktigste oppgavene til partiet i klassekampen, er å bidra til at arbeiderklassen styrker klassebevisstheten og enheten. I dag skjer det store endringer i arbeiderklassen, både internasjonalt og i land av Norges type. Den mest dramatiske forandringa er at kvinnene i arbeiderklassen vokser fram som en ledende kraft. Dette legger et materielt grunnlag for og tvinger fram endringer i arbeiderklassens strategi, krav og organisasjonsformer. Kvinnene må organisere seg og utvikle både klasse og kvinnebevissthet.

En annen viktig forandring er utvikling av skillet mellom stamarbeidere med fast jobb og rettigheter, randarbeidere med mer tilfeldige arbeidsforhold og de som blir slått helt ut av arbeidsmarkedet. Dette stiller oppgava å skape en ny klassebevissthet, som tar opp i seg alle de forskjellige stemmene og skaper enhet og bevissthet på et nytt grunnlag. Denne nye bevisstheten må skapes gjennom praksis, gjennom kampene vi fører i dag. I dette perspektivet er samarbeid, felles kamp og gjensidig støtte på tvers av organisasjons- og bransjegranser, på tvers av kjønns- og rasegranser, på tvers av ulike arbeids- og lønnsforhold av spesiell betydning. Men denne kampen må virkelig være felles, ikke basert på at noen gruppers situasjon og interesser blir usynliggjort og bortdefinert.

Virkelig enhet i arbeiderklassen krever derfor at hvite arbeidere slåss mot rasismen i egne rekker og at mannlige arbeidere slåss mot mannssjåvinismen i egne rekker. Heterofile må slåss mot undertrykking av lesbiske og homofile.

(2)* Et annen viktig oppgave er å bidra til at de ulike folkelige bevegelsene allierer seg med hverandre, og utvikler politisk enhet seg imellom slik at de drar i samme retning. Arbeiderklassen må være sentrum for en slik allianse. Arbeiderklassen er den eneste krafta som kan skape sammenheng og helhet i strategien ved å knytte alle store spørsmål og bevegelser til seg, og til kampen for å oppheve den kapitalistiske utbyttinga. Vi må arbeide for at arbeiderklassen tar perspektivene fra andre bevegelser, som kvinnebevegelsen, miljøbevegelsen, den antirasistiske og anti-imperialistiske bevegelsen opp i seg og skaper en felles, sammenvevd plattform mot kapitalismen.

* Fagbevegelsen er arbeiderklassens viktigste masseorganisasjon. Den viktigste hindringen for en enhetlig arbeiderklasse med bevissthet om sin egen oppgave som klasse og for allianser mellom

bevegelsene, er DNA- og LO-ledelsens klassesamarbeid med det norske imperialistiske borgerskapet. Mannssjåvinisme og rasisme er en del av denne politikken og styrker borgerskapets makt over arbeiderklassen.

Partiets medlemmer må slåss for en klassekamplinje i den daglige kampen på jobben, i klubb og forening. Samtidig er det en oppgave for partiet å avsløre at DNA og LO-ledelsen er borgerskapets maktorganer og at spillereglene i fagbevegelsen, basert på hovedavtale og fredsplikt, er en del av borgerskapets kontroll over arbeiderklassen. Dette preger hele organisasjonskulturen. En opposisjon, både i DNA og LO, som utelukkende opererer innfor de etablerte rammene er derfor grunnleggende ufarlig og bidrar til å legitimere hele systemet.

DNA- og LO-ledelsens politikk skjerper klassemotsetningene mellom topp og bunn både i Arbeiderpartiet og fagbevegelsen. Arbeidsfolk må rive seg løs fra DNA og LO-ledelsens innflytelse, bl.a. gjennom samarbeid på grunnplanet i konkrete klassekampsaker. Mye av dette samarbeidet må skje innfor det eksisterende systemet. Samtidig må det være et ledd i en langsiktig strategi for å bygge opp en opposisjon nedenfra som sprenger rammene både når det gjelder hva slags saker som er faglige spørsmål, hvem en kan samarbeid med og hvordan. Det må være en opposisjon med lavt tyngdepunkt, som bryter med mannsjåvinisme og eurosjåvinisme og som er uavhengig av stat og parti. Den må gå på tvers av organisasjonsgrenser og også ta opp i seg interessene til dem som idag er arbeidsløse eller uorganisert. Den må være åpen for samarbeid med bevegelsene utafor arbeiderklassen og fagbevegelsen.

* I dag er det ikke mulig å føre revolusjonær politikk uten å sette et økologisk perspektiv sentralt, både i dagskampen og i strategien. Den kapitalistiske profittjakta rammer både mennesker og natur med ødeleggende kraft. En skarp klassekamp-politikk må derfor også handle om miljøkamp. Den brutale raseringa av livsmiljøet i den 3.verden er et av de klareste uttrykkene for imperialismens voldskaraktér. Å vise solidaritet med folkene i den 3.verden må derfor også bety å synliggjøre og kjempe mot de miljømessige konsekvensene av den imperialistiske utbyttinga, og synliggjøre og kjempe mot den groteske ulkeverdige fordelinga når det gjelder forbruk av jordas ressurser. Miljøkrisa viser at det å skape et nytt samfunnssystem er en tvingende nødvendighet, ikke en romantisk drøm.

Men også de landa som har forsøkt å bygge sosialisme har skapt enorme miljøproblemer. En av de største utfordringene for revolusjonære handler derfor om å utvikle sosialistisk strategi på grunnlag av et økologisk perspektiv.

* Forutsetninga for at partiet skal kunne gå i spissen for arbeidet med å skape en felles plattform mot kapitalisme, basert på virkelig enhet og ikke på at virkelige motsetninger blir undertrykt eller usynliggjort, er at vi klarer å få til denne prosessen i vårt eget parti. Dette krever en atmosfære av åpenhet, av respekt for andres erfaringer og ståsted, en atmosfære der det lyttes. Der ikke uenighet umiddelbart oppfattes som en kamp mellom to linjer. Men heller ikke den dvaske formen for åpenhet, der alt kan sies, fordi det ikke betyr noe. Arbeiderklassen har sin organisasjon, sin disiplin og sin enighet å sette mot en overmektig fiende. Men en organisasjon, disiplin og enighet med undertrykking, forvrengninger, og forflatninger av virkeligheten innebygd er et dårlig redskap i kampen for ei bedre framtid. Åpenheten må derfor tjene til å fange opp alle stemmer, fordi de betyr noe, fordi de er nødvendige for å arbeide seg fram til en enhet som virkelig gjenspeiler helheten i arbeiderklassens og det arbeidende folkets situasjon.

For å kunne nå et slikt mål må partiet også hele tida være på utkikk etter nye alliansemuligheter og nye organiserte uttrykk for folkets kamp. Internasjonalt må partiet fortsette å bygge ut kontakten med og mellom organiserte motkrefter over hele verden.

7. Partiet må være en motstrøm til de herskendes verdensbilde.

(3)* Partiet må fungere som organisator og drivkraft for en motstrøm mot de herskendes verdensbilde

- mot herskerklassens verdensbilde som bombarderer oss gjennom alle tilgjengelige kanaler og media. I herskernes verdensbilde er kapitalismen det eneste mulige, tenkelige og fornuftige samfunnsystem. I herskernes verdensbilde har det hvite, kapitalistiske Vesten rett til å dominere en hel verden, fordi det står for en overlegen kultur. I herskernes verdensbilde er arbeidsfolk bruksgjenstander, kvinner usynlige og urbefolkning primitive.

Vi må hele tida kjempe for å få fram et annet bilde av virkeligheten, avdekke den kapitalistiske utbyttinga og kapitalismens kjønnsystem, bruke marxismen som redskap til å analysere hva som er de virkelige drivkreftene bak det som skjer nasjonalt og internasjonalt.

Samtidig må partiet få fram og støtte vanlige folks erfaringer med undertrykkinga i dette samfunnet, som ofte vil stå i skarp motsetning til det offisielle bildet.

Partiet må også utvikle en åpen diskusjon om hvordan sosialismen kan se ut i Norge. Teorien om sosialismen må forenes med folks erfaringer med alt det som ikke fungerer idag, og konkrete ideer om hvordan det kunne vært anderledes om arbeidsfolk fikk bestemme. Mange slike diskusjoner ligger i forlengelsen av konkrete kamper idag, som EF-kampen.

Det er nødvendig å ha visjoner om et annet samfunn for å være istand til å være motstrøm og ikke bli fanget av dette samfunnets udiskuterte sannheter.

* Et parti som skal være motstrøm må kunne sette en sterk kollektiv partikultur opp mot belastningene ved å stå mot de rådende vinder. En kultur som styrker samholdet og gir støtte og beskyttelse.

8. Partiet må lede ved å gjøre andre store, ikke ved å gjøre andre små.

(4)* Partiet må jobbe med folk, skape muligheter for at folk kan vokse. Å ta sjøltilliten og verdigheten fra folk, er den mest grunnleggende av alle hersketeknikker. Kapitalismen påfører folk skam, skyldfølelse, liten tro på eget verd. Dette blir et ekstra hinder når en skal ta opp kampen mot undertrykkinga. Revolusjonære kan også komme til å møte dem de skal kjempe sammen med, med utålmodighet: de er passive, tilbakeliggende, lar seg ikke tenne av kamprop og store aksjoner. De står ikke opp for sin rett, men "finner seg i det". Slik kan revolusjonære ufrivillig kommet il å sende samme budskap som arbeidsfolk, og særlig kvinner, har mottatt hele sitt liv: At de er lite verdt. Dermed bærer de viderer viktige strukturer fra det samfunnet de tror de bekjemper.

Dette har også en nær sammenheng med demokrati. En revolusjon er en enorm, aktiv massebevegelse, ikke noe kupp gjennomført av et lite mindretall. Revolusjon handler om grunnleggende samfunnsforandring, om å velte om på de rådende forholda. Dette kan ikke gjøres gjennom en politisk aksjon som bare innebærer at noen få er aktivt handlende. En revolusjon må gå i dybden, den må være det store flertallets eget verk. Bare slik er det mulig å legge grunnlaget for en levedyktig sosialisme med en helt annen type medvirkende demokrati enn det borgerlig-parlamentariske styresettet gir rom for.

Dersom en har dette som politisk oppfatning, blir det viktig å finne metoder som får folk til å se sin egen styrke, stole på seg sjøl og hverandre, ha tiltro til egne erfaringer og egen kunnskap, kort sagt: som får folk til å vokse. En revolusjonær bevegelse må lede ved å gjøre andre store, ikke ved å gjøre andre små, for da motarbeider den sitt eget politiske mål.

Noe av det viktigste ved å gjennomføre en kamp eller en aksjon, er derfor hva som skjer med dem som slåss. Blir de deltakere, skapere av den felles bevegelsen? Å føre en kamp som peker framover, må nødvendigvis bety at mange er aktive, at mange stemmer kommer fram og snakker med større sikkerhet. En av de viktigste forsikringene makta har, er folks mistillit til egne evener, til at de kan forandre noe, til at de kan organisere og styre samfunnet på egne premisser. Lever denne mistilliten videre i et nytt samfunn, risikerer en at samfunnet bare endrer seg på overflata, mens mye av det gamle lever videre litt djupere ned.

HVA SLAGS PARTI?

* Et parti som skal kunne fylle disse oppgavene, må være et bevisst element. Det må være et parti av ledere i en bestemt forstand: Det må ha medlemmer som sammen er i stand til å jobbe for langsiktige mål gjennom å delta i dagskampen på ulike felter og under ulike betingelser, og det må ha medlemmer som legger vekt på å utløse kreftene og skaperevnen til folk rundt seg. Partiet må kollektivt ha nok erfaring til å kunne se helheten og holde fast i strategien mens en slåss i dagskampen. Kulturen og arbeidsmåten i partiet må bygge opp under medlemmenes muligheter til å fungere på denne måten.

* Vi vil at partiets organisasjonsform skal bygge på grunnprinsippene i den demokratiske sentralismen. Vedtak skal være forpliktende og følges opp av handling. Flertallet skal ha rett til å bestemme partiets politikk. Men også de som er i mindretall må gis rom og muligheter til å utvikle sitt syn. Nye tanker starter som mindretallssyn.

Samtidig er vi mot et parti av fraksjoner eller organiserte tendenser. Vi vil at laga skal være reelle sentre for diskusjoner, og at ledelsen skjer gjennom valgte organer på ulike nivåer, ikke at avgjørelser tas som forhandlinger mellom ulike grupper i partiet.

Samtidig ønsker vi et parti som tør å problematisere at heller ikke en organisasjon er en organisme fri for klasse- og kjønnsstempel, og at det rene hierarkiet ikke har vist seg som en organisasjon som fremmer kvinner og arbeidere.

- Hva gjør vi med det siden klassekrigen også krever vår evne til å slåss som ei hand?
- Er kombinasjonen av demokratisk sentralisme og nettverks-organisering nok, eller må vi gå mye lenger for at kokkepike skal ha like stor innflytelse og makt som de mannlige intellektuelle?

9. Kamp mot hersketeknikker - en del av partiteorien.

Ingen organisasjonsmodeller løser i seg sjøl spørsmålet om hvordan en skal skape et virkelig partidemokrati. Samfunnets verdier og undertrykkingsforhold vil snike seg inn, uansett hvilke organisasjonsform en velger. Men kampen for virkelig partidemokrati er viktigere i et kommunistisk parti enn noen andre steder, fordi:

- det er de undertrykte premisser, arbeiderklassens, kvinnes, som skal danne grunnlaget for vår politikk. Da må disse ha mulighet til å komme fram, til å slå seg gjennom den muren av hersketeknikker som holder arbeideres og kvinners erfaringer, kunnskap og virkelighetsoppfatning nede i samfunnet vårt.

- partiets medlemmer skal utføre bevisste, samordna politiske handlinger etter en felles strategi. Dette skal de gjøre på ulike kampfelt, under ulike betingelser. Da må den politiske linja være deres egen eiendom, noe de ha vært med på å skape og står inne for, ellers vil de ikke være istand til å løse oppgava.

Vi vil ha et parti der det er mulig å være helt menneske. Kapitalismen kapper livet opp i atskilte deler og skillene tas med inn i partiet. Skillet politikk/privatliv fører til at store deler av kvinneundertrykkinga foregår i et område "utenfor politikken", der hver enkelt må slåss alene. Både arbeidere og kvinner kan oppleve det som et skarpt skille mellom partiet og politikken de driver til daglig.

Dette betyr at metoder for å avsløre og nedkjempe hersketeknikker, metoder for å få folk til å vokse, måter å ta vare på hverandre på, må være en helt sentral del av kommunistisk partiteori. Dette må vi legge stor vekt på å utvikle i tida som kommer.

HVORDANSKAL DE REVOLUSJONÆRE KREFTENE OVERLEVE OG SKAPE GRUNNLAG FOR Å STYRKE SEG.

* Et tiår med høyrebølge har gitt den revolusjonære bevegelsen et vanskelig utgangspunkt og stor slitasje. AKP har overlevd 80-åra på grunn av sine styrker, ikke på tross av sine svakheter. Men det har kostet. Utviklinga i Kina og omveltningene i Øst-Europa har både lagt grunnlaget for en voldsom offensiv for kapitalismen og stilt skarpere endel virkelige problemer med sosialistisk strategi til nå.

Vår oppgave i forhold til dette er tosidig: På den ene sida må vi ikke la oss presse inn i den sosialdemokratiske folden, men holde fast på vårt revolusjonære kommunistiske grunnsyn. Behovet for et alternativ til kapitalismen er ikke mindre i vår tid enn før, snarere tvert imot. På den andre sida må vi se i øynene at mange av de svara vi tidligere har hatt, er ufullstendige eller gale. En fornyet revolusjonær strategi må være vårt svar på kapitalismens offensiv.

Nå skjer et tidsskifte. Radikale strømninger, spesielt blant ungdom, skaper helt andre muligheter. Øst-Europas fall gir på litt sikt kommunismen et nytt utgangspunkt. Valgresultatet viste at der vi hadde et godt parlamentarisk arbeid, en partiorganisasjon med et visst arbeid og kjente personer, var vi istand til å dra nytte av den nye strømmingen ved valg. Økt interesse for Rød Ungdom merkes flere steder.

Samtidig blir kapitalismen og imperialismen råere, både internasjonalt og i vårt land. Utbyttinga skjerpes, arbeidsløsheten blir permanent, sikkerhetsnettets forsvinner for mange og demokratiske og faglige rettigheter settes til side. Golfkrigen viste hvordan Norge vil bli en mer aktiv deltaker i militære intervensjoner, og hvordan det skjerpet undertrykkinga innad i Norge. Eurosjåvinismen øker. Kampene vil bli hardere. Behovet for en godt organisert motkraft uten illusjoner om borgerskapet og dets stat vil bli større, ikke mindre.

Strategien må ta utgangspunkt i ei analyse av utviklinga av kapitalismen og imperialismen framover og av mulighetene som fins i dag.

10. Bygg på AKP.

* En strategi for å bygge på AKP må ta utgangspunkt i faktiske styrker og svakheter idag. Vi vil framheve følgende punkter:

1. Mobilisere AKPs medlemmer og venner, deres erfaringer og styrker, i diskusjonen om et parti for framtida. Og til utforming av en mer konkret politikk og taktikk for jobbinga vår på ulike kampområder slik at vi kan styrke innsatsen i klassekampen. En forutsetning for å lykkes er at vi samtidig går løs på partikultur og diskusjonsstil slik at det blir mulig for folk å bruke erfaringene sine.

2. Innrette mye av arbeidet på ungdom. Partibygging i dag er først og fremst bygging av ungdomsforbunda.

Det krever at vi jobber sammen med ungdom i EF-kampen og andre massebevegelser. At vi studerer og diskuterer sammen med dem. Og at vi legger opp et bevisst rekrutteringsarbeid i samarbeid med Rød Ungdom.

3. Bygge videre på AKPs rolle som motstrøm og kraftsenter for analyse og politiske linjer, som f.eks. under Golfkrigen.

Spesielt henvendt til ungdom rundt saker de er opptatt av. Dette er også en måte å gjøre AKP mer

synlig. SVs farvel til marxismen gir oss større rom.

4. Organisere rundt de reelle mulighetene for framgang for partiet.

- Styrke partiets organiserte rolle i EF-kampen.

EF - motstanden er den største bevegelsen i Norge i dag. Det har svær betydning for kampen på kort og lang sikt om vi blir medlem. Kampen gir muligheter for at det kan vokse fram allianser mellom arbeiderklassen og bøndene, mellom arbeiderklassen og bevegelsene. Den gir muligheter for at arbeiderklassen, kvinnene og ungdommen kan styrke sin rolle i kampen og se sin betydning klarere.

Kampen trenger våre analyser og kamperfaringer, og reiser diskusjonen om alternativer til kapitalismen og imperialismen. Den gir oss også muligheten til å utvikle vår egen politikk ved å lære gjennom praksis og av våre alliansepartnere.

- Bygge ut Klassekampens innflytelse både som nyhets- og kommentaravis og som revolusjonær organisator, i samsvar med den nye formålsparagrafen.

Avisa er et av de aller viktigste redskapene vi har for å drive politisk kamp i Norge. Den er av uvurderlig betydning

hvis vi skal klare å knytte sammen de ulike bevegelsene på de enkelte kampområdene. Uten Klassekampen ville vi hatt liten mulighet til å spre systemkritikk, analyser og avsløringer i stort omfang. Uten avisa ville vi få mindre muligheter til å organisere og mobilisere folk utafor oss sjøl.

Vi støtter satsinga på "nye Klassekampen" og vil prioritere arbeidet for å styrke avisa som ei oppgave for hele partiet.

5. Bygge ut RV.

Vi tenker oss et RV med tyngdepunkt i arbeidet knytta til kommunestyre og valg, med åpne møter og studietilbud om aktuelle saker som angår folk i kommunene, uten aktivitetskrav til medlemmene, og med lav kontingent.

6. Rekruttering av innvandrere, bryte med AKP som hvitt parti.

AKP kan ikke bidra til å skape enhet i arbeiderklassen og en virkelig felles plattform for kampen mot kapitalisme og imperialismen dersom partiet forblir et hvitt parti.

Forholdet mellom AKP og RV.

* Vi er mot å slå sammen AKP og RV nå fordi vi mener dette vil føre til en annen type parti enn det vi har skissert her. Og i hvertfall gjøre det vanskeligere å få til de forandringene vi ønsker.

Endel tilhengere av sammenslåing argumenterer for et bredt, rødt parti, med brudd med den kommunistiske tradisjonen og sterk kritikk av AKPs historie i bønn. Vi har lagt fram et annet syn. Endel begrunner også en sammenslåing med at det i dagens Norge er nødvendig å legge større vekt på det parlamentariske arbeidet. Slik vi ser det er det parlamentariske og det utenomparlamentariske arbeidet en helhet der det utenomparlamentariske er hovedsida. Dersom RV blir selve den revolusjonære organisasjonen, risikerer vi å få det omvendte forholdet, at det utenomparlamentariske arbeidet blir redusert til støttevirksomhet for det som foregår i parlamentariske organer. Og at hensynet til hva det krever å stille til valg og jobbe i kommunestyre setter dagsorden for partiet og hele tida blir overordna strategiske spørsmål.

* Samtidig trengs det å ta vare på mulighetene som nå åpner seg for et breiere samarbeid. Men vi tror det er lettere å få dette breitt om både AKP og RV beholdes, og RV utvikles videre som en breiere politisk organisasjon uten andre absolutte minimumskrav til medlemskap enn i dag. Vi som er AKP-ere vil da oppfatte organisasjonen RV som en valghelset og som ett av de organisasjonsmiljøene der

AKP arbeider politisk sammen med andre. Men vi godtar sjølsagt at det er annerledes for RV-ere som ikke er med i AKP eller ikke støtter AKP.

En sammenslåing i dagen situasjon vil også trolig føre til avskalling både fra AKP og RV og dermed ikke føre til en styrking av de samla revolusjonære kreftene, men mer splittelse.

En god del kamerater, særlig på mindre steder, stiller spørsmålet om vi har organisatorisk styrke og folk idag til å opprettholde to organisasjoner.

Dette er et viktig spørsmål. De samme folka kan ikke gjøre alt samtidig. Det finnes ingen enkel fasit på hvordan vi skal løse dette på hvert enkelt sted.

En langsiktig plan for å bygge ut AKP må på kort sikt ta utgangspunkt i lokale forhold. Noen steder er det viktigste nå å bygge ut Rød Ungdom. Noen steder vil det være riktig at AKP-laget konsentrerer kreftene på utbygging av RV fordi det best vil tjene utviklinga av de revolusjonære kreftene der. Andre steder vil det vil det være slik at det ikke vil være riktig å opprette egen RV-organisering på kort sikt. Noen steder er det allerede i dag folk og krefter til at de ulike organisasjonene kan bygges ut ved siden av hverandre.

Hvis vi kan enes om en felles strategi, er det lettere å ta fatt på de konkrete problemene.

Vi håper at vi gjennom diskusjonene kan samle oss om en felles strategi. Men sjøl om vi ikke skulle klare å bli enige, er diskusjonen viktig. De uenighetene som finnes må ikke tilsløres, men komme klart fram. Samtidig vi også finne ut hva vi er enige om, og på hvilket grunnlag vi kan samarbeide i tida som kommer, sjøl om noen noen skulle velge å satse bare på RV og andre på både AKP og RV. Bare kapitalismens forsvarere kan ha noen glede av at folk som er enige om så mange avgjørende spørsmål bruker kreftene på å bekjempe hverandre.

(på en første diskusjon i Sentralstyret fikk denne plattformen støtte av flertallet)

PLATTFORM I DEBATTEN OM AKP OG RVs MULIGHETER, Oktober 1991
lagd av Per Overrein, Jørn Magdahl, Anne Cathrine Fuglem, Eva Schwenke og Claus Jervell.

(denne plattformen fikk støtte av mindretallet på Sentralstyrets møte)

Innledning.

Landsmøtet i AKP høsten 1990 endte med et kompromiss. Landsmøtet gikk inn for at RV skulle bli en uavhengig medlemsorganisasjon - og at det nå etter valget skal settes i gang en diskusjon om forslaget om å skape et nytt og sammenslått revolusjonært parti.

For å gjøre denne debatten mest mulig reell legger vi med dette fram vår plattform i denne diskusjonen. Bare gjennom å sette de ulike hovedlinjene opp mot hverandre kan flertallet av medlemmene i AKP og RV få en demokratisk mulighet til å ta stilling til de reelle motsetningene.

Vårt utgangspunkt er det både er rom for og trengs et revolusjonært parti til venstre for SV. RV's valgresultat illustrerer dette. AKP er i rask tilbakegang og oppløsning - og er ikke i stand til å ta vare på de mulighetene som ligger i det radikale oppsvinget. Det kan derimot et RV som utvikles til et revolusjonært arbeiderparti. Vi ønsker derfor å sette i gang en prosess der RV blir det samlende alternativet for alle til venstre for SV. Taper vi kampen for dette perspektivet i AKP vil vi fortsette å slåss i RV for å utvikle RV til en sterk revolusjonær organisasjon - og etterhvert til et Rødt Venstreparti.

1. Det er politisk rom for en større revolusjonær organisasjon til venstre for SV.

Valget i 1991 er en ny bekreftelse på et venstreoppsving blant ungdommen og i andre grupper i Norge.

Tiltroen til det norske politiske systemet og til de tradisjonelle politikerne er blitt mindre. Arbeidsløsheten, og angrepene på "velferdsstaten", som fortsetter å øke med EF-tilpassinga, har styrka behovet for solidaritet i arbeiderklassen og blant flertallet i distriktene. Et økende antall mennesker forstår at det må grunnleggende endringer til for å få til en utvikling på naturens premisser.

DNA er i dag det eneste regjeringsdyktige alternativet. Samtidig tvinger eksportkapitalens behov partiet bort fra de tradisjonelle sosialdemokratiske standpunktene. Det er ikke lenger rom for en fordelingspolitikk bygd på kompromiss mellom arbeiderklassen og borgerskapet. For å sikre vekstbetingelser for kapitalen, må posisjonene til arbeiderklassen angripes - og det må til en omfordeling av verdiene til fordel for borgerskapet. Denne politikken til regjeringa skaper spenninger innad i Arbeiderpartiet, mellom partiet og den tradisjonelle velgerbasen - og mellom partiet og fagbevegelsen. At forslaget til tariffavtale blei forkasta av LO's medlemmer i 1990 er et uttrykk for disse spenningene. EF-spørsmålet er en politisk bombe under DNA, noe 1.mai-arrangementene og valget i år viste klart.

Krisa i den borgerlige blokka og høyreutviklinga i DNA, har gitt SV gode vekstbetingelser. Partiet har visst å målbare miljø- og solidaritetsholdningene i deler av folket på en effektiv måte - og har i løpet av 2-3 år oppnådd fordobla oppslutning pga. av dette. Denne veksten har imidlertid ført til at SV har fått teften av posisjoner og styringsmuligheter innen systemet. Partiet drives nærmere DNA. Byrådssamarbeidet i Oslo er et eksempel på dette. Deler av LO-ledelsen prøver også å knytte SV nærmere til seg.

Erik Solheim sier at SV-programmets formuleringer om marxismen var forelda allerede da de blei

vedtatt i 1987 - og har åpent erklært partiet som populistisk og sosialdemokratisk. Solheim har bevisst tona ned det internasjonale solidaritetsarbeidet. SV har også fått sin erklærte EF-tilhengere - og ser ikke EF-kampen som antiimperialistisk.

Fordi SV tradisjonelt er et sammensatt parti som spenner fra tradisjonelle sosialdemokrater til revolusjonære sosialister, skaper alt dette misnøye innad og grobunn for opposisjon. Når denne opposisjonen i dag ikke er mer synlig, skyldes det bl.a at det ikke finnes noe sterkt alternativ til venstre for SV. Mye latent opposisjon kommer foreløpig ikke sterkere til uttrykk fordi Erik Solheims linje har vært framgangsrisk i valg.

Ved siden av de eksisterende partiene, finnes det et stort antall venstreaktivister som er aktive i fagforeningene, miljøbevegelsen, kvinnebevegelsen, solidaritetsorganisasjonene, EF-bevegelsen osv, og det finnes sterke radikale strømninger blant ungdommen og blant kvinner. Situasjonen i miljøbevegelsen er et eksempel på at en debatt om veien til et annet samfunnssystem vil tvinge seg fram.

Potensialet for økte motsetninger innenfor såvel DNA som SV, samt eksistensen av et levende aktivistmiljø på venstresida utenfor partiene, gjør altså at det eksisterer et åpent politisk rom for en revolusjonær organisasjon til venstre for SV. De mange til dels svært gode enkeltresultatene for RV ved kommunevalget - og særlig oppslutninga om RV i de store byene - er også indikatorer på at det fins et et betydelig potensiale for et revolusjonært alternativ.

Arbeidermaktgruppas tilslutning til RV og arbeid for Klassekampen er et eksempel på at det finnes revolusjonære miljø utafor AKP som vil gå inn i et nytt revolusjonært prosjekt.

NKP er i indre oppløsning. Deler av partiet kan være åpent for nye impulser, og vil også kunne trekkes med.

2. Vi trenger en revolusjonær organisasjon, men AKP kan ikke spille denne rollen.

(AKP smuldrer).

Etter mer enn et tiår med gradvis organisatorisk tilbakegang har AKP nå mista mer enn 20% av medlemmene på under et år. Utmeldingene øker i antall og flere blir passive.

Som kollektiv kraft spiller de gjenværende delene av partiet en redusert betydning i klassekampen. At partiet fortsatt har mange medlemmer med stor politisk erfaring, som står på og oppnår resultater på "sine" områder - forhindrer ikke at hovedtendensen for partiet er oppløsning og oppsmuldring. Muligheten for å dele NKP's skjebne er stor.

("Overvintringsteorien" holder ikke).

Det er ikke noe spesielt for AKP og Norge at revolusjonære organisasjoner har problemer. Borgerskapet er sterkt. Men: AKP's problemer har også sine årsaker i partiet sjøl. Partiet er et generasjonsfenomen. Dette problemet kan ikke løses gjennom at "overvintrede" AKP'ere opptre ensidig som læremestre for å trekke nyradikaliserte unge til sitt kriseramma partiprojekt. Tvert om må oppgaven stilles som om at det gjelder å forene det beste fra "AKP-generasjonens" teorier og erfaringer med - det beste i synspunktene og holdningene til de nyradikaliserte ungdommene.

(AKP identifiseres med historia si)

AKP(m-l) var "det virkelige partiet" til de mest aktivistiske og systemkritiske ungdomsopprørerne fra slutten av 60- og begynnelsen av 70-tallet. Partiet fortjener å bli husket for evnen til å gå mot

strømmen - og for å gå i spissen for nødvendig aktivisme. Men allerede i utgangspunktet var ml-bevegelsens styrke nært forbundet med dens grunnleggende svakhet: Den langvarige sjøloppofrelsen og aktivismen var bare mulig fordi vi bygde på en ideologisk tro på at vi hadde rett og var "på parti med historia". Denne ideologien var en organiserende kraft, som gjorde at bevegelsen ikke døde sammen med ungdoms- og studentopprøret. Men i den marxist-leninistiske ideologien og bindinga til de statsbærende partiene i Stalinperioden, i Albania og Kina ga oss mange "nisser med på lasset":

- * Støtte til en rekke forbrytelser og overgrep som var blitt begått i sosialismens navn.
- * En ukritisk støtte til skiftende regimer i Kina - og til en rekke utenrikspolitiske "krumspring" fra Kinas Kommunistiske Parti.
- * Et syn på partiets rolle som arbeiderklassens sjølskrevne ledere, - med påfølgende nedvurdering av arbeiderklassens sjølorganisering og bevissthetsutvikling.
- * En grunnleggende udemokratisk sosialismemodell (ettpartistat mm).
- * En partimodell med ensidig vekt på sentralisme på bekostning av demokratiet.
- * Et menneskesyn hvor såvel partimedlemmer som folk flest blei redusert til redskaper for kampen - og ikke sett på som hele mennesker.
- * Et syn der politisk opposisjon og uenighet med ledelsen blei stempla som uttrykk for "fremmede klasseinteresser". Utad førte dette til en sekterisk holdning til andre venstreaktivister og til andre partier og grupper på venstresida.

På en rekke av disse feltene har partiet siden midten av 80-tallet endra synspunkter og politikk. Utviklinga i Kina og andre "sosialistiske land" tvang oss, sammen med våre egne politiske erfaringer, gradvis til sannhets erkjennelse: Etter 4-5 års indre kamp gjorde AKP endelig opp med "ettparti-sosialismen" i 1984. Utover på 80-tallet utvikla partiet en kvinnepolitisk teori, som forutsatte en levende marxistisk analysemåte - og som står i motstrid til en rekke gamle "ml-dogmer". På det siste landsmøtet brøyt partiet programatisk med restene av "stalinismen" - og dermed med den "marxist-leninistiske" ideologien, som var "innstifta" av Stalin.

(Ei fløy aksepterer ikke oppgjøret med tidligere feil).

Fra ei fløy i partiet angripes nå historieuttalelsen fra landsmøtet og det blir endog stilt krav om at den skal trekkes tilbake. De grunnleggende svakhetene i AKP's ideologiske utgangspunkt blir bagatel-lisert. Og sammenbruddet i Sovjet og Øst-Europa blir sagt å være uten betydning for AKP. Dette gir bare anti-marxistiske kritikere gode kort på handa.

AKP's historie stiller fortsatt partiet overfor et stort troverdighetsproblem på resten av venstresida. Mange potesielle allierte stoler rett og slett ikke på partiet. Derfor er det umulig å tenke seg at AKP kan bli den samlende kraft for de mest radikale og opprørske kreftene.

(Kommunistbetegnelsen blokkerer for det revolusjonære budskapet).

Mange yngre folk som nå radikaliseres vil måle de eldre revolusjonære ut fra om de har noe å bidra med i den praktiske kampen - og ut fra om de har ideer som betyr noe for denne kampen. For mange student og ungdoms- og studentopprørere rundt 1970 sto den kinesiske veien som "den

sant kommunistiske” - i motsetning til degenerasjonen i Sovjet. I dag vil kommunistbetegnelsen i partinavnet først og fremst blokkere for det revolusjonære budskapet, slik “sosialdemokrat” gjorde da Lenin og bolsjevikene skifta navn til “kommunist” etter at “arbeidere “i alle land” hadde gått løs på hverandre under 1. verdenskrig.

3. Vi kan ta utgangspunkt i det beste vi har i dag...

Om vi skal fylle rommet for en revolusjonær organisasjon til venstre for SV må vi ta utgangspunkt i det AKP/RV-bevegelsen har bygd opp som fortsatt er levedyktig. Dette vil si:

* Dagsavisa Klassekampen må fortsette. Vi er positive til KKs nysatsing. Det er en riktig målsetning å satse på at KK skal bli “hele venstresidas dagsavis”. Det er riktig at den tidligere partistyringa er ersatt av en formålsparagraf. Vi vil jobbe for at RV tar et betydelig ansvar.

* Det parlamentariske arbeidet i RV må fortsette. Innsatsen som er gjort i kommunestyre og fylkesting har etablert en revolusjonær politikk på den “offisielle” arenaen og gitt det revolusjonære alternativet en plass i offentligheten som det er helt avgjørende å videreutvikle. RVs arbeid innenfor kommunestyre og fylkesting har i praksis demonstrert at en revolusjonær politikk i parlamentariske organer på avgjørende måter skiller seg fra f.eks. SV’s. Arbeidet med enkeltsaker og RV’s anti-korrupsjons offensiv har gitt den revolusjonære bevegelsen røtter, tiltro og seriøsitet som ikke kan overvurderes.

* Den landsomfattende forankringen må sikres. AKP/RV finnes i dag i hele landet, men AKP er nå i ferd med å forsvinne i flere viktige byer. En landsomfattende organisasjon er en forutsetning for å kunne stå fram som et seriøst alternativ til SV, og for å utvikle en politikk som har røtter i norsk virkelighet.

* Det nettverket på arbeidsplassene og i fagbevegelsen som AKP har bygd opp må sikres og videreutvikles. Fagbevegelsen er et helt sentralt forum for utviklinga av revolusjonær politikk. Styrkeposisjonene i den tradisjonelle arbeiderklassen er sentrale for et revolusjonært parti, og markerer et klart skille i forhold til SV. Det ville være en tragedie om det enorme arbeidet som er nedlagt skulle smuldre opp.

* AKP/RV har systematisert og videreutvikla den politikken som den radikale feministiske bevegelsen bar fram på 70-tallet.

Boka “Søstre, kamerater” er et viktig uttrykk for dette.

Dette representerer et viktig arbeid som må fortsette. Spesielt viktig er det å intensivere arbeidet med å få støtte for vår politikk- og bygge opp organisert arbeid i den kvinnelige delen av arbeiderklassen.

* Miljøer i AKP/RV har i de siste åra begynt å ta miljøproblemene og miljøpolitikken på alvor, og starta diskusjonen om sosialistisk strategi på dette spørsmålet. Denne diskusjonen kommer imidlertid til å måtte bli mye mer sentral for hele den revolusjonære venstresida i åra framover. Her har vi fortsatt svært mye å lære av krefter i miljøbevegelsen.

4. Bygg RV!

Det er svært viktig for den revolusjonære bevegelsen i Norge å ta vare på og utvikle de positive resultatene av kommune- og fylkestingsvalget. RV må bygges parallelt med partidiskusjonen - og uansett hva som måtte bli resultatet av denne. Dette innebærer bl.a.:

- Verving av medlemmer.

- Faste styrer og fylkesstyrer på flest mulig steder.
- Organisering både i tilknytning til det parlamentariske arbeidet og for allsidig kamp. Lag i bransjer og i lokalmiljøer.
- Oppbygging av et organisasjonsutvalg - og mer vekt på organisasjonsbygging. Mer orden på økonomiarbeidet.
- Å lage grunnsirkel for RV.
- Arbeid overfor ungdom.
- Systematiske framstøt mot nye miljøer (eks. innafor fagbevegelsen - og miljøbevegelsen.)

Partiplanen til AKP står i direkte motstrid til behovet for å styrke RV.

For RV må det parlamentariske og det utenomparlamentariske arbeidet gå hånd i hånd. Det er både reformistisk og umulig å bygge en strek organisasjon bare innretta på parlamentarisk arbeid. Derfor er linja med RV som en parlamentarisk front feil.

Vi går inn for at kampen mot EF blir den viktigste oppgaven for RV på landsplan.

Forberedelse av Stortingsvalgkampen og videreutviklinga av RV må opp som diskusjon i hele RV. Derfor er det nødvendig med landsmøte i RV våren 1992.

5. Omgruppering.

Et nytt og sterkere revolusjonært parti kan ikke bygges opp over natta. Vi står ved et tidsskille hvor den gamle "kommunistiske" bevegelsen ligger i grus. Det er umulig å stampe opp en ny revolusjonær identitet i full fart. Vi må leve med at vi mangler en del svar. Etterhvert vil det utvikle seg miljøer som har flere svar enn andre. Men ikke noe enkeltmiljø kan påberope seg den "eneste rette" strategien (sektperspektiv) - og satse alt på å vinne tilhengere for denne. Istedenfor et sektperspektiv må vi velge et omgrupperingsperspektiv. Vi må bygge bru mellom ulike miljøer, ulike politiske generasjoner, forskjeller i standpunkter og i aktivitetsnivå osv. Vi mener at RV med støtte fra flertallet i AKP kan bli kan bli den plassen hvor disse ulike miljøene trekkes sammen. Prosessen med å gjøre RV til et parti for alle til venstre for SV må nødvendigvis ta tid. Det er imidlertid mulig å si en del om fundamentet for det partiet vi jobber i retning av.

Etterhvert kan det komme et større oppbrudd vekk fra den sosialdemokratiske innflytelsen i fagbevegelsen. Dette kan være en "omgruppering" i større omfang - som ikke umiddelbart fører til styrking av RV, men som RV må støtte - og søke allianser med.

6. Fundamentet for det nye partiet.

A) Mål og strategi.

Målet for arbeidet til partiet må være et samfunn som er/hvor:

- * Tilpassa naturens grenser og de økologiske lover.
- * Uten klasseskiller.
- * Uten kvinneundertrykking.
- * Omsorg for barn, eldre og sjuke er et felles ansvar.
- * Produksjonen er styrt av folks grunnleggende behov innafor økologiske rammer.
- * Arbeid ikke er slit for lønn, men uttrykk for skaperglede og en kilde til allsidig utvikling av enkeltmennesker og fellesskap.
- * Alle får utvikle evnene sine, men hvor ingen får søke personlig rikdom, makt og suksess på bekostning av andre.
- * Den systematiske kløfta mellom styrende og styrte er erstatta med alles direkte innflytelse på egne liv, hvor mange av gjørelser tas lokalt, og hvor alle har innflytelse på som funnets utvikling.

* Bygd på internasjonal solidaritet og uten rasisme.

En sosialistisk revolusjon er en avgjørende forutsetning for å sette i gang en prosess i retning av et slikt samfunn.

En slik revolusjon er bare mulig når et flertall av folket ikke lenger orker å leve under kapitalismen - og reiser seg mot de som har makta. Revolusjonen er først og fremst politisk opprør fra flertallet, men må være forberedt på å bli møtt med vold fra det borgelige statsapparatet og reaksjonen.

Det er svært vanskelig å lykkes med utviklinga av sosialismen om ikke samfunnet er på et relativt høyt økonomisk nivå - og seirer i flere land samtidig.

Det grunnleggende forutsetning i den sosialistisk utviklinga er at arbeiderklassen og folket dels kontrollerer sine representative demokratiske organer - og dels greier å ta over mer og mer direkte makt gjennom egenorganisering. I denne prosessen trengs også revolusjonære partier og organisasjoner som kan være bevisste elementer i å finne veien videre.

B) Dagskampen og kampen for sosialismen.

Partimedlemmene må utvikle en allsidig politikk på alle de spørsmåla som angår behova til folk og natur under kapitalismen -og kjempe disse kampene "på gølvet", med høy profil i media - og på den parlamentariske arenaen.

Partiet vil arbeide for en motoffensiv mot kapitalens omfordelingspolitikk, for forsvar av lønns- og arbeidsvilkår, arbeidsplasser og offentlige velferdsghoder. En hovedoppgave er å vinne kampen mot EF - og slå tilbake en EØS-avtale.

Partiet vil arbeide for å gi knytte allianser mellom miljø- og kvinnebevegelsen og arbeiderklassen, og gjøre kvinnekamp og miljøkamp til en integrert del av arbeiderklassens kamp. Miljøkampen i Odda er et godt eksempel på at det er mulig.

Når det er mulig må det gjennom kampen bygges opp motmaktsorganer på arbeidsplassene og lokalsamfunna, som kan styrke folkets sjølbevissthet - og være "en skole" i arbeider- og miljømakt.

Det må også utvikles programmer eller planer (av typen alternative transportplaner for de store byene, alternative kommuneplaner, planer for en alternativ industripolitikk) som er slik utforma at de kan bidra til bevissthet om hva som tjener folks interesser, om kapitalismens manglende evne til å ivareta disse -og om behovet for et helt annet samfunn.

Partiet må gjennom teoretisk arbeid utvikle helhetlige visjoner om sosialismen - og propagandere for disse.

C) "Ideologisk" grunnlag.

Partiet må bygge på marxismen - ikke som "vitenskap", "verdensanskuelse" eller "dogme", men som kritisk teori. Marx' kritikk av utbytting og fremmedgjøring under kapitalismen er fortsatt grunnleggende for en revolusjonær bevegelse. De begrepene Marx utvikla for å forstå filosofi og historie er fortsatt svært nyttige som analyseredskaper. Vi må gå mer - ikke mindre - til Marx sjøl enn det som har vært vanlig i AKP. Samtidig er det "under marsjen" nødvendig å søke i ulike marxistiske tradisjoner, for å se hva som er brukbart for å forstå vår tid og den veien vi må gå - og å bearbeide erfaringene fra vårt eget politiske arbeid til teori. Det er nødvendig å forene marxismen med det beste i feministisk og økologisk teori - og å bekjempe sider ved "de marxistiske tradisjonene" som er patriarkalske eller som står i motstrid om det overordna målet om økologisk balanse.

D) Det sosiale grunnlaget.

Omveltninger er umulig uten at arbeiderklassen setter seg i bevegelse. Dette betyr at partiet må prioritere arbeidet i arbeiderklassens organisasjoner, særlig i fagbevegelsen. Partiet må ha en strategi for å rekruttere de sosiale og politiske lederne i arbeiderklassen.

I dag står miljøbevegelsen og kvinnebevegelsen ofte i fremste rekke i kampen mot utslag av kapitalismen og imperialismen - og for ideer om et alternativt samfunn. Det er gode muligheter for å rekruttere fra disse bevegelsene.

Partiets særegne oppgave blir å styrke enheten mellom "klassen" og "bevegelsene" - og kjempe for et felles perspektiv for et sosialistisk samfunn.

Det er et akutt problem for det framtidige arbeidet at AKP/RV-bevegelsen i dag i stor grad er et generasjonsfenomen. Dersom det nye partiet ikke evner å trekke med unge folk vil det stivne og dø. Vi tror ett av svarene på "ungdomsproblemet" ligger i å finne et nytt fundament og innføre en åpen, demokratisk og aktivistisk arbeidsstil. Videre er det viktig at man ikke stivner i gamle former, og at en klarer å ta 90-åras teoretiske utfordringer (som miljøkampen) på alvor. Et RU som tar stilling for et sterkt RV, vil kunne spille en stor rolle i ungdomsarbeidet.

E) Internasjonal orientering.

En rekke av de oppgavene vi står overfor krever internasjonale løsninger. Det er en sentral oppgave å knytte arbeiderklassens kamp i Norge til den kampen som føres i resten av Europa og verden forøvrig. Kapitalens internasjonale samordning, og integreringsprosessen i EF må møtes med alternative strukturer for arbeidersolidaritet. Det er viktig å bidra til at det bygges opp et internasjonalt nettverk mellom organisasjoner som kjemper mot kapitalismen.

Det må også være et mål for partiet å etablere direkte kontakter med andre revolusjonære organisasjoner, i Europa og i andre verdensdeler. I den nåværende fasen er det riktig å ha en åpen holdning i de internasjonale forbindelsene - og særlig søke kontakt med dem som har oppnådd resultater i kampen i sine egne land. Også når det gjelder utviklingen av sosialistisk strategi kan vi lære mye av debatten med organisasjoner i andre land.

Fordi Norge er et imperialistisk land, har vi et spesielt ansvar for å bygge bånd til revolusjonære bevegelser i 3. verden, og å vise solidaritet med kampen de fører.

F) Type parti.

Innbakt i det vi har skrevet over ligger det mange standpunkter om partitype : Partiet skal ha et marxistisk og økologisk grunnlag, drive et teoretisk arbeid, ha en revolusjonær strategi, jobbe for arbeiderklassens egenorganisering, for enhet mellom arbeiderklassen og de progressive bevegelsene, forsøke å ta initiativet i dagskampen forene, parlamentarisk og utenomparlamentarisk kamp, ha en internasjonal orientering osv.

Partiet erklærer seg ikke som folkets ledelse, men forsøker å spille en rolle som inspirator, "et bevisst element" med en langsiktig strategi.

Innad betyr dette bl.a. at en må kjempe en kontinuerlig kamp mot arbeiderklasse- og kvinneundertrykking, at en må skolere "politikere og aktivister", og organisere seg for et mangfold av

kampformer.

Når det gjelder partilivet må det bygges på levende diskusjoner. Dette medfører at det må være anledning til åpen tverrkontakt og muligheter til å organisere politiske tendenser innad. Bare gjennom at enkeltmedlemmer som har felles synspunkter kan møtes for å drøfte politikk, utvikle synspunkter og presentere dem på en organisert måte for hele partiet, kan alle de ulike erfaringene enkeltmedlemmene har komme hele partiet til gode.

Ingen er tjent med at partiet blir begrensa til å være en diskusjonsklubb, eller arena for kamp mellom faste fraksjoner, organisasjonen må kunne handle enhetlig. Men en slik enhetlig handling er meningsløs uten et indre demokrati. Da blir vekselvirkningen mellom teori og praksis brutt opp, og partiet vil slutte å utvikle seg. En forutsetning for å unngå dette er at basisen for organisasjonen ikke blir politiske fraksjoner, men lokallag basert på boligområder eller bransje/arbeidsplass.

Ingen partimodell gjelder uavhengig av "tid og rom".

Vi ønsker oss et aktivistparti hvor flest mulig medlemmer er aktive i klassekampen - og i utforminga av partiets politikk. Det er imidlertid et faktum at RV er i ferd med å rekruttere mange medlemmer som "bare" ønsker å støtte RV, eller å jobbe sporadisk. Forholdet mellom "aktivistene" og støttemedlemmene - og disse plass og innflytelse i RV må avklares "under marsjen", men slik at ressursene til begge grupper ivaretas.

G) Enhet mellom partimodell og partipraksis.

I AKP i dag er det en utbredt dobbeltmoral når det gjelder praktiseringa av "partinormene". "På papiret" er partiet "leninistisk", men praksisen er en helt annen.

Mange medlemmer er passive, partiet handler lite enhetlig, det studeres lite teori, grunnorganisasjonene spiller ikke den samme rollen i "terreng" som på kartet, "sikkerhetspolitikken" er et tomt skall uten reelt innhold. Partiet er ekstremt innadvendt og med en innadvendt ledelse. Det prates friskt om å bygge både AKP som parti - og RV som en parlamentarisk front, mens medlemmene utover landet ser at det eneste håpet ligger i å samle kreftene i en organisasjon.

Mot denne konsekvente dobbeltmoralen i synet på partiet, har vi i denne plattformen skissert en realistisk strategi for en ny giv for et revolusjonært alternativ i Norge - gjennom å bygge på RV.

PER OVERREIN ANNE CATHRINE FUGLEM
EVA SCHWENKE JØRN MAGDAHL CLAUS JERVELL

HVA SLAGS PARTI ?

av Bjørn Tore Egeberg

1. **Et dristig parti**, som er åpent for å la nye medlemmer bestemme hvordan vi skal gjøre opprør i 90-åra. (Nye medlemmer har ikke opplevd "mine" AKP-lag som er sted å lære politisk teori. De har blitt tilhørere til viktige diskusjoner, dvs diskusjoner som er viktige for oss som har vært med i partiet lenge. Slik er partikulturen i faststivna lag, hvor ingen oppdager at de nye medlemmene har ressurser som de gamle medlemmene mangler. De nye har følt at de ikke er bruk for dem i laget. De har meldt seg ut, og gått til RV for å se om det er mer bruk for dem der)
2. **Et parti som ser på teori som rettesnor til handling**. Læring er viktig, og utforming av teori er viktig. Det nye må være at alle må få arbeide med teori ut fra egne forutsetninger. Noen tar spørsmålet: Hva er rasisme? Noen tar spørsmålet om det ulønna omsorgsarbeidet i Norge. Noen tar spørsmålet Kapitalens organiske sammensetting.
De færreste har forutsetninger for å lese over 1000 sider med Marx, Engels, Lenin og Mao. Har det da noen mening å si at partiet skal bygge på den rike marxistiske teorien, slik den ble utformet av Marx, Engels, Lenin og Mao?
Spørsmål som Kina, den internasjonale kommunistiske bevegelsen, Norges historie osv er viktige. Det er en ressurs for partiet at slike spørsmål diskuteres av dem som har kunnskaper og interesse for det. Spar oss for forsøk på å trekke hele partiet med på denne typen diskusjoner. "Synsing" er og blir uvitenskapelig.
3. **Et parti av folk som tror på sosialismen**, og drømmer om en verden uten klasser og uten kvinneundertrykking.
4. **Et parti av internasjonister**. Et parti som støtter norsk sjølråderett og norsk kultur.
5. **Et usnobbete, folkelig parti**. Den typiske AKP-arbeideren har faglige tillitsverv og ei fortid i politisk arbeid på videregående skole. Andre arbeidere melder seg ikke inn (med få unntak), på tross av at de kanskje har stemt RV i alle valg. Grunnen kan være: "Jeg er ikke klok nok", "Jeg er ikke så interessert i politikk". Å være folkelig betyr å forandre partikulturen og å prioritere kvinner og menn fra arbeiderklassen.
6. **Et parti for handlingens kvinner og menn**. Uten politisk arbeid blant folket er det ingen vits med møter. Opprør er mer enn pra - aksjoner må til. Ledelsen må jobbe for å knytte partilagene sammen til en aktiv, levende og demokratisk organisasjon. AKP hemmes av herskertechnikker og byråkrati. Noen steder kalles dette sikkerhetspolitikk. Vi trenger et parti som velger helt andre forholdsregler mot eventuell forfølgelse.

(dette er skrevet på 6 dagers varsel og bærer preg av det. Det var ikke tid til å skrive det på godt nynorsk, så dere får ta til takke med klisjepreget bokmål) September -91.

AR har skrevet et notat på 25 sider (60 punkter) der han begrunner at “det nå er riktig å organisere et utbrudd av AKP og opprette en organisatorisk motvekt til rest-AKP innad i RV.”

Notatet er så langt at det ikke kan trykkes her, dessuten varsler AR som sagt at han melder seg ut av AKP. Notatet er spredd til en god del kamerater og vi mener at de som er interessert bør få anledning til å skaffe seg det. Det kan skaffes ved å henvende seg til partikontoret i Gøteborggt 8.

Vi trykker et kort utdrag fra innledninga og overskriftene (og hvilke punktnr de inneholder) fra resten av notatet:

INNLEDNING:

Motsigelsene i AKP har skjerpet seg siden LM høsten-90. Fler og fler innser at AKPs partiprojekt er historisk fallitt. Men hva slags alternativer finnes? Det følgende er skrevet i et forsøk på å rette opp tre grunnleggende mangler i høyrefløyens svar så langt:

1.mangelen på en konkret partistrategi som kan utfordre leninistene på marxistisk grunn. (det viktigste spørsmålet her er å vise at et “bevisst subjektivt element” i historia (partiet) **ikke** behøver å utvikle seg til en ny maktelite slik **alle** de kommunistiske partiene som har kommet til makta har blitt det)

2.mangelen på avgrensing mot sosialdemokratiet, dvs en praktisk anvisning som kan vise sentrum i partiet (flertallet?) at opposisjonens prosjekt (sammenslåing RV - AKP) **ikke** vil føre rett ut i venstresosialdemokratisme, et nytt mini-SV, og

3.en holdbar taktikk overfor de som velger å satse på AKP (av hjertens overbevisning eller “tross alt”), som kommer til å være mange folk. De vil uansett forbli en maktfaktor i RV som ikke bare kan “kastes ut”. Mange av dem er dyktige og ærlige folk som for flere av oss fortsatt forhåpentligvis vil være balnt våre beste venner.

Det følgende notat er et forsøk på å svare på disse spørsmålene. Det er ikke mitt forslag til “Opposisjonens Plattform”, men et dokument som kan ligge i bønn for arbeidet med å utvikle en slik plattform.

...

...

Del 1: PARTIFILOSOFI - ALTERNATIV TIL LENINISMEN?

Utfordringen	(1-4)
Marxismen som vitenskap	(5-6)
Klassegrunnlaget	(7-9)
Partiet	(10-14)
Eliten og sannheten	(15)
Masselinja	(16-18)
Partikulturen	(19-21)
Det intellektuelle arbeidet	(22)
Klassebevissthet	(23-26)
Sosialdemokratiet	(27)
Å gå i spissen	(28)
Programmenes betydning	(29-32)
Klasseorganisering	(33-39)
Kvinnebevegelsen	(40-43)

Miljøkampen	(44)
Ideologi	(45-46)
Arbeiderklassen som drivkraft	(47-48)
Konklusjon	(49)

Del 2: OMGRUPPERINGSPERSPEKTIVET

RV som senter	(50-52)
Alternativ for ml	(53)
Partitaktikk	(54-55)
En organisatorisk motkraft til "rest-AKP"	(56-57)
Et mer realistisk alternativ	(58)
Minimumsplattform:	
1. Unngå passivitet	
2. Sats på RV	
3. Ingen "eier" RV	
4. Debatten fortsetter	
5. KK må sikres	

Del 3: PARTISTRATEGI

1. Programmatisk	(59)
2. Prioritering	
a) dagskampen: klasse-, kvinne- og miljøpolitikk	
b) parlamentarisk arbeid	
c) bygge klasseallianser	
d) internasjonalt perspektiv	
3. Innretting	
4. Partikultur / Organisasjonsmodell	
a) Partiet må jobbe kollektivt	
b) Partiet må være demokratisk oppbygd	
c) Partiet må jobbe etter "nettverks-metoden"	
d) Partiet må være et aktivist parti	
e) Partiet må ha særegen kvinneorganisering	
f) Partiet driver studievirksomhet	
g) Partiet må ha en fornuftig sikkerhetspolitikk	
Den videre strategien.	(60)

Arne Rollijordet

September 1991

FORSLAG TIL OPPLÉGG FOR PARTIDISKUSJONEN FRA OSLO DS.

Dette er et standpunkt til hva vi i DS mener er viktig å diskutere . men i steden for å bare si hva vi mener bør diskuteres, tar vi standpunkt. Dette kan være ett mulig utgangspunkt for diskusjonene.

Et lite tilbakeblikk: Når vi så lenge har snakka om Den store partidiskusjonen, har det bakgrunn i siste landsmøte. Der var forholdet mellom AKP og RV et stort stridsspørsmål. Skulle de slås sammen eller ikke? Det ble vedtatt at denne diskusjonen skulle tas etter valget i 91.

Det har rent mye vann i havet det siste året. Vi har forstått det sånn at RV/AKP-diskusjonen ikke lenger er så aktuell som for nesten et år sida. Per Overrein, som på et vis har vært hovedtalsperson for sammenslåing, sa på sommerleiren at selv om sammenslåing var hans egentlige ønske, så forsto han at dette ikke var aktuell politikk. Det er også vårt inntrykk.

Det er mulig vi tar feil, men vi tror de fleste partimedlemmene vil beholde AKP (det betyr å ta utgangspunkt i AKP for å utvikle det), og at RV fortsetter som en valgfront som nå. Vi har også inntrykk av at de partimedlemmene som er mest uenig med AKP antakelig heller ønsker å gå ut av AKP for å jobbe i RV i steden. Det er en grei sak. Da blir det i tilfelle viktig at skilsmissen foregår på en slik måte at de som går og de som blir igjen kan samarbeide likevel.

Hvis det vi tror er riktig, blir diskusjonen om RV/AKP-sammenslåinga ikke DEN store diskusjonen. Det blir antakelig viktigere for dem som ønsker å satse på AKP å finne ut de områdene der det er viktig å satse på å gjøre AKP bedre.

Vi i DS har hatt diskusjoner om dette. Vi har forslag, for vi tror det tjener diskusjonen å komme med standpunkter, og ikke bare med temaer for diskusjoner. Kanskje tar vi helt feil. Det gjør ikke noe. Det er laga som skal ha meninger om dette.

Her er punktene. De begrunnes nedenfor.

1. VI MÅ DISKUTERE TAKTIKK I MASSEBEVEGELSEN.
2. RV OG AKP SLÅS IKKE SAMMEN.
3. UNGDOMSARBEIDET MÅ PRIORITERES HØYT.
4. "PARTIKULTUREN" MÅ ENDRES FOR AT MEDLEMMENE SKAL TRIVES OG FOR AT VI SKAL REKRUTTERE.
5. PRINSIPPROGRAM OG VEDTEKTER BEHOLDES OMTRENT SOM NÅ.
"OBRESTAD-PASSASJEN" TREKKES TILBAKE.
6. VI BLIR ENIGE OM EN LISTE OVER TEMAER SOM VI DISKUTERER OG STUDERER VIDERE FRA 1993.

Til punkt 1.

Vi tror at vi partifolk ikke er så misfornøyd med standpunktene til partiet: Golf-krigen. EF. EØS. Kvinnepolitikken. Anti-rasismen. Miljøspørsmål. Øst-europa. Arbeidsløsheten. Klassekampen. RV-arbeidet osv. Vi synes sjølsagt at vi har mye å lære, men vi veit vel at vi har mange bra standpunkter.

Men å ha bra standpunkter, er bare halve jobben. Mange kamerater etterlyser diskusjoner om hva vi gjør med disse standpunktene. F.eks.: Hva skal vi først og fremst slåss for i anti-EF-bevegelsen, og hvordan? Hvordan skal vi slåss mot rasismen? Vi veit mye om arbeidsløsheten, men hva gjør vi? Organisere de arbeidsløse? Hva skal fagforeningene gjøre overfor arbeidsløse medlemmer? Hva er konkrete krav som det går an å reise kamp bak? osv. Dette handler om taktikken i massebevegelsen.

Vi går inn for at det lages tekst/standpunkter på forskjellige slike områder som kan diskuteres i partilaga i løpet av ett år. dette er etterlengta diskusjoner der alle har erfaringer å bidra med.
Forslag til saker:

- KAMPEN MOT ARBEIDSLØSHETEN.**
- KAMPEN MOT EF/EØS.**
- KVINNEKAMPEN.**
- KAMPEN MOT RASISMEN.**
- MILJØBEVEGELSEN.**
- KAMPEN MOT DE OFFENTLIGE NEDSKJÆRINGENE.**
- TAKTIKKEN I DET PARLAMENTARISKE ARBEIDET.**

Til punkt 2.

AKP og RV beholdes som nå, og slås ikke sammen.

Vi mener det trengs et kommunistparti, og ønsker å slåss for det. Men vi vil ikke ha det slik det er i dag. Se punkt 1 og 4.

Vi vil beholde RV som nå. Dvs som en valgfront innretta på valgkamper og arbeid i parlamentariske organer. At det er en medlemsorganisasjon endrer ikke på dette. AKPere må være aktive i RV.

Til punkt 3.

Ungdomsarbeidet må prioriteres høyt. Ungdom er mer aktivistiske enn oss voksne. Dette må ikke bli noen sovepute for oss. Vi kan også stå på stand og dele ut løpesedler. Det gjør vi i hvertfall i valgkamper, og mange av oss liker det riktig godt. Men ungdom har den fordel at de ikke hele tida må handle mat og lage middag til unger, passe dem osv. De er mer mobile. På Rød Ungdoms sommerleir var gjennomsnittsalderen 16-17 år. De har svært mange unge folk, og de blir flere. De er flinke, reiser rundt og organiserer bøllekurs og lager RU-lag, og de stiller seg opp i skolegårder og deler ut løpesedler og kommer i kontakt med nye folk.

Ungdomsforbundene er den viktigste rekrutteringskilden til et parti. Slik er det også for oss. Hvis vi skal doble medlemstallet til partiet, vil de aller fleste komme fra ungdomsforbundene.

Hvordan kan vi gamle hjelpe Rød Ungdom og NKS? Her har vi ei stor utfordring. Alle medlemmer må komme med ideer her. Sjøl har vi diskutert Rød Ungdom litt. Vi tror at det ikke er lett for oss å ta hånd om arbeid blant ungdom personlig. Der er ungdommen best sjøl. Derfor: Ettersom vi har et aktivt og pågående RU, klarer de å gjøre jobben. Men de har ingen penger til togbilletter, løpesedler osv. Ett tiltak fra vår side kan være å gi dem penger til reisekasse. Oslo DS har bevilga 3000 kroner. Noen lag har også bevilga penger. Noen har tipsa RU på skoler de bør besøke. Dette var bare noen ideer. La oss diskutere hva vi kan gjøre!

Til punkt 4.

PARTIKULTUREN MÅ ENDRES FOR AT MEDLEMMENE SKAL TRIVES OG VI SKAL KUNNE REKRUTTERE.

Når vi på lagslederkonferanser og i andre sammenhenger før distriktsmøtet i våres drøfta problemene til partiet, trakk mange fram partikulturen. I vid forstand mener vi dette er det største problemet partiet må løse nå for at AKP skal utvikle seg positivt

Målet vårt er at folk reiser seg til revolusjon og utvikler sosialismen til kommunisme. Det forutsetter folk som er:

- bevisste på de politiske sammenhengene
- kjenner virkeligheten/hverdagen til folk i samfunnet
- har tillit nok til seg sjøl til å gjøre sånne store saker fra en undertrykt posisjon.

For at mange, langt utafor partiet, skal bli sånne krefter i klassekampen, må partiet være banebrytende i å bekjempe borgerskapets ideologi hvor folk skal føle seg små, usikre og være uten djupere kunnskaper om politisk virkelighet.

Et minstekrav til et sånt parti er at medlemmene vokser på denne måten. Når vi skal endre partikulturen, må vi stille krav til arbeids- og ledelsesmetoder som er i tråd med dette kravet. Dette er en kamp partiet hele tida må føre. Borgerskapets ideologi omgir oss på arbeidet, i fagbevegelsen, i media og preger mye av folks omgang med hverandre. Derfor vil denne ideologien dominere i partiet hvis vi ikke fører en bevisst kamp mot den. I AKP står borgerskapets ideologi sterkt i dag.

Når kamerater med mange års kamperfaring føler seg små i partiet, ikke synes at de vokser, er dette et tegn på at noe er gærrnt. Når partiets arbeid ikke er fokusert på folk sin virkelighet sånn som enkeltmedlemmer kjenner den, på folks meninger, deres vurderinger av partiets aksjonsparoler osv. er innrettinga til partiet skeiv og medlemmenes massearbeid betyr i praksis lite. Mange opplevde med rette siste Landsmøte som fjernt fra lagas diskusjoner, som "teoriguttas" arena. Det toppa seg i et valg der delegatene ble stilt overfor et ultimatum. Det er ikke mange som gleder seg til et lagsmøte, som synes lagsmøtene har stor betydning for deres eget politiske arbeid. Eksempelene er mange.

Har du lyst til å trekke inn nye medlemmer i laget ditt? Tror du nye folk vil vokse i laget? Vil de bli styrka som et bevisst element i klassekampen? få økt sjøltillit? Gjennom laget få bedre tak på hverdagen, virkeligheten til til arbeidsfolk?

Partiet har hatt mer enn 12000 (!) på bøllekurs i 80-åra. På disse kursa summerer veldig mange opp at de har økt sjøltilliten, fått innblikk i partuets politikk og blitt kjent med erfaringene/virkeligheten til de andre på kursa på en helt ny måte. For oss står det klart at vi for alvor nå må bruke erfaringene fra fra bøllekurs, metodene, arbeidsstilen, kulturen. Medlemmene i partiet må bli "bøller", og partiet må klare å skape mange "bøller" utafør partiet. Denne bevegelsen har vært retta inn på kvinnene med stort hell. Dersom partiet skal bli et parti for arbeidsfolk, må denne ideologien "bøllekurs" står for, inn i partiet.

Vi ser ikke jobbinga med arbeids- og ledelsesmetoder isolert. Det står et langsiktig arbeid foran oss. Vi må korrigere gjennom praksis med den eksterne kampen mot EF, mot arbeidsløshet osv. Og partidiskusjonene den første utfordringa. Dersom dette blir en topp-plansdiskusjon framfor en bevegelse i laga, er diskusjonen verdiløs. For at den skal bli en reell diskusjon der medlemmene bestemmer utfallet, må vi ta itu med arbeids- og ledelsesmetoder.

Åssen griper vi dette an?

Første skrittet er lagsdiskusjonene om hva som skal behandles i partidiskusjonene. Hvis DS sin vurdering blir støtta av laga, må vi mobilisere alle krefter til å se på arbeids- og ledelsesmetodene våre, trekke ut de beste erfaringene fra bøllekurs og fra laga, eksprimentere og tenke utradisjonelt.

Dette vil ta tid. Det må gjøre det. Det vi skal finne ut av, kan få andre kommunistpartier, om noen, gi oss ferdige svar på. Men når vi har funnet metodene, har vi også redskaper som kan forbinde vår altfor almenne politikk med folks hverdag så politikken vår blir en kraft i klassekampen på en annen måte enn før. Disse metodene kan legge grunnlag for at folk gjør revolusjon. Og det er kanskje en sånn ideologi som kan hindre at partiet blir kimen i en ny herskerklasse under sosialismen?

UTGANGSPUNKT FOR DISKUSJON OM SOSIALISMEN.

Vi trur at diskusjonen om partikulturen om hvordan hvert enkelt medlem skal vokse og se hvor bra folk vi er og hvor mye vi kan og hvilken ressurs våre arbeidskamerater er, er det beste utgangspunkt for diskusjonen om sosialismen. At diskusjoner om sosialismen ikke starter med Komintern og ikke Komintern, fordi det passiviserer det store flertallet av medlemmene, ettersom det er få som har hatt direkte eller inndirekte erfaringer med Komintern, men at diskusjoner om sosialismen heller starter med diskusjoner om :

- Hvordan ser du for deg kommunismen ?
- Hvordan kan en sosialisme bli sånn at det utvikler seg mot kommunismen? Hvordan skal folk kunne ta på seg digre oppgaver hvis de ikke trur på seg sjøl og sine egne erfaringer? Hvordan skal vanlige folkl, arbeidere, kvinner, innvandrere ta på seg svære oppgaver med å lede samfunnet, hvis de trur

at de sjøl er små, og at "ekspertene" tross alt veit best?

- Hvordan kan partiet greie å være i opposisjon hele tida under sosialismen? Og greier partiet å være og lage et permanent "bøllekurs"? Hvordan skal vi kunne gå i bresjen for linja om at "massene er de virkelige heltene", dvs at folk er bra, kunnskapsrike og erfarne, hvis vi sjøl ikke kjemper mot den borgerlige "du er dum"-holdninga i egne rekker? Det handler om synet på folk.

Vi mener at hvis vi nøyer oss med en diskusjon om RV/AKP skal samles eller ikke, så er vi ikke komme et skritt videre i å utvikle partiet.

En prøvestein på åssen vi er, er sjølsagt hvordan partidiskusjonen føres. BLIR den en diskusjon mellom de vanlige medlemmene på grunnplanet i partilaga, ELLER blir medlemmer flest tilskuere til pingpongballene mellom noen få, kjente medlemmer. Skal medlemmene legge premissene for sin egen diskusjon, eller bare ta standpunkt på andres premisser - premissene til dem som skriver, - sånn som vi i dette papirete her... Skal vi ha en kjapp diskusjon om RV_AKP og et tidlig landsmøte slik noen vil, de som er mest lei av AKP, eller skal vi som vil bygge på og utvikle AKP bruke landsmøteperioden til å få til en diskusjon på grunnplanet som forsøker å løse noen viktige problemer.

Til Pkt 5

PRINSIPPROGRAM OG VEDTEKTER

Vi mener at disse i hovedsak er OK. Vi kan sikkert jobbe med å gjøre enkelte formuleringer tydeligere og mindre tolkbare, men vi synes ikke at dette er noe vi lager veldig mye styr med. Antakelig vil en utvikling av prinsippprogrammet være noe vi kan jobbe videre med. se pkt 6 Men "Obrestadpassasjen" fra landsmøtet vil vi gjerne ha vekk med en gang.

Til pkt 6

HVA HAR VI NOEN ÅR PÅ Å STUDERE?

Det prøver vi å bli enige om i perioden, og så legger vi en diskusjons- og studieplan for perioden etter neste landsmøte. Det kan dreie seg om utviklinga av sosialismen til kommunisme, eller andre digre spørsmål som vil være permanent diskusjoner i et kommunistparti.

Distriktsstyret i Oslo AKP

sommeren -91

Bakgrunn:

På sist landsmøte i AKP var det flertall for at (sitat) "det trengs fortsatt et revolusjonært parti med AKPs kvaliteter...Diskusjonen må avklare om det er ønskelig med en eventuell sammenslåing til ett parti, og på hvilket grunnlag dette eventuelt skal skje." ("Kompromiss"-vedtaket på LM)

Bakgrunnen for å støtte dette var svært forskjellig. Noen så dette som en sjans til å ta **fullstendig oppgjør** med det de ser som AKPs sekterisme og venstrefeil, og få en **helt ny**, mer utadretta ledelse. Noen så problemet med **2 organisasjoner** som ørkesløst dobbelt arbeid - det **har vi ikke råd til!** Også blant disse var det minst 2 syn, noen ønska et RV som helt og holdent sto på AKPs grunnlag og organisasjonsform. Andre vil mye mer ta utgangspunkt i at det er mange som føler seg som RVer, de må kunne få bli medlemmer av partiet, men uten at en på noen måte ville ta avstand fra AKP. Synene var så delt at ingen konkrete enkeltforslag om å slå sammen AKP - RV hadde hatt noen sjans til å bli vedtatt. Ganske mange var også mot ethvert forslag om sammenslåing.

Dette er også bakgrunnen for at mange i debatten nå snakker forbi hverandre. Spillet foregår på forskjellige baner, ja som om noen spiller ishockey og andre fotball. Da er det jo forståelig at de benytter forskjellige baner, men er det håp om at vi kan diskutere sammen og forstå hverandre? Kan vi møtes til et slag landhockey? Jeg veit absolutt ikke, spørsmålet er vel om alle ønsker det. Da må vi innse at andre har et anna utgangspunkt enn oss. At de ser andre løsninger eller er opptatt av andre spørsmål betyr ikke nødvendigvis at de ikke er revolusjonære eller er stivna sekterister. TTT (ting tar tid). At noen gir opp og går ut er sjølsagt greit, men når noen prøver å **organisere** utmarsjer fra partiet, det synes jeg ikke akkurat lover godt.

En strålende valgkamp

Utviklinga etter LM har vist at vi klarte å gjøre en kjempeinnsats i valgkampen. Listestilling og valgkamp krevde solid sliting. Vi fikk ingenting gratis, men framgangen vi hadde viste at vi klarte å gjøre det som trengtes og vi klarte å dra sammen. Stort sett var det de samme partimedlemmene som før som dro lassene. Vedtakene fra LM om kritikk av den kommunistiske tradisjonen har ikke dratt mange nye folk til partiet. Organiseringa av RV som en sjølstendig organisasjon har vist seg langt vanskeligere enn en del har drømt om, medlemmene har ikke kommet strømmende til her heller.

Erfaringene med SVs "venstrefløy" (Hans Ebbing, Arne Overrein, "Vardøger"-gjengen m.fl.) viser også på mange måter at det ikke er nok med kritikk av Stalin for å vinne oppslutning og innflytelse. Dette til tross, er det noen som mener at AKPs manglende avvisning av Stalin og tilknyttinga til en leninistisk organisasjons"modell" er *avgjørende* for vår manglende innflytelse og medlemsverving i dag. Jeg vil påstå at AKP har utretta mye mer i den norske klassekampen enn SVs venstrefløy. Også idag er AKP viktigere i norsk klassekamp enn denne fløya. Og det kommer nettop av vår tilknytting til den maoistiske marxismen, den leninistiske partimodellen (i vår utgave) og at vi klarte å knytte såpass bra an til den norske virkeligheten. Sjølsagt har vi gjort feil, på noen områder ganske store feil. Men det ville være reinspikka idealisme å tru at en kunne unngå ungdommelig entusiasme med derav følgende overtramp i en så ung og uerfaren bevegelse. Spesielt siden de som "advarte" oss jo absolutt ikke sto framst på barrikadene i kampen hverken mot vårt hjemmelige borgerskap eller mot USA imperialismen.

Menneskesyn - partikultur.

Styrken i bevegelsen viser seg først og fremst i at vi har klart å rette opp de fleste av feila. Noen roper på de store sjølkritikkene, jeg er mest opptatt av fakta i dag. Det er viktigere å forandre virkeligheten enn å holde store offentlige konkurranser i sjølpisking. Feil i menneskesynet og partikulturen henger nært sammen med vår vestlige pietistiske kulturarv. (j.fr. Jesuittenes: "Målet helliger middelet"). Svært mange bevegelser blant underkua folk i europa har knytta an til denne

tradisjonen, mens ressurssterke grupper (overklassen) tilsynelatende har brukt mer menneskevennlige, "demokratiske" midler. Svakheten ved Komintern-tradisjonen var at den også knytta an til denne tradisjonen. Derfor utgjorde den ikke noe vern mot denne tendensen fra vår egne norske arv. Det er ingen reell grunn til å tru at AKP har vært mer plaget av denne tradisjonen enn f.eks. DNA, eller at vi ville gjort verre ting enn dem. Til det er vi alt for nært knyttet til vår egne norske tradisjon. Men f.eks. Håkon Lie viser at det kan være ille nok. Endel gjorde kraftige overslag i behandling av andre, ofte mer på tross av partilinjene enn på grunn av den. De fleste av disse har nok forlenget forlatt partiet, ofte med stort behov for å legge skylda for egne gjerninger på partiet. Kritikken av Stalin og Komintern-tradisjonen på LM var nødvendig, men det er et blindspor mhp å endre menneskesyn. Henger vi oss opp i dette, vil vi hindre en djupere endring av partikulturen som kvinne"opprøret", bølge- og "Stå sammen"-bevegelsen er en praktisk begynnelse på. LO og DNA skulle være et talende nok eksempel på at kritikk av Stalin og alt han sto for ikke er nok til å endre en tøddel på menneskesynet i virkeligheten.

Aktivist eller sofaradikalere?

For tida er det populært å kritisere den leninistiske partimodellen. Det er mange måter å gjøre det på, enklest er det hvis en ser den som en tilstivna, ferdig form, oppfunnet av Lenin i 1903, eller var det 1921? I virkelighetens verden var den jo ikke det. Partiet utvikla seg jo ganske mye mens Lenin levde i Russland (uten stadig nye sjølkritikker fra Lenins side). Det samme har vi opplevd i Norge, det har noe med dialektikk å gjøre. Vi var nok for "firkanta" i begynnelsen, og har fortsatt behov for tillempinger. I perioder kan vi gå for langt i å oppløse normene, dette vil gå endel i bølger og være avhengig av virkeligheten rundt oss. Krav om sjølkritikk for ideologiske standpunkt og alt for lite bruk av positiv oppmuntring har vært viktige feil Prestasjonsangst på partiets vegne, redselen for å gjøre noe som ikke er perfekt, har til tider vært et stort problem.. Men det grunnleggende skillet mellom aktivist- (elite) og masseorganisasjon, bevisst element ("gå i spissen", tett knytta til Maos: hvor kommer de riktige tankene fra) kontra være det samla uttrykket for fagbevegelsens mening, har hele tida knytta oss til den leninistiske "modellen". Sammen med det maoistiske "Tjen folket" har dette gitt et parti som hele tida har vært opptatt av å oppnå forbedringer for vanlige folk gjennom klassekamp, ikke endeløse diskusjoner på kammerset eller venting på at flertallet "får ut fingern". Noen kan godt mene at f.eks. miljøaktivistene på Rotvoll var udemokratiske, de er jo ikke valgt av folket eller arbeiderklassen i Trondheim. For meg er dette et glimrende eksempel på at noen må gå i spissen. At Samorg kom etter og vedtok støtte er glimrende, og resultat av godt arbeid fra AKP-medlemmer. Dette har f.eks. hele tida skilt oss fra SV, også deres venstrefløy. Det er sjølsagt fritt for enhver å vurdere at den SVske modellen har vist seg mer vellykka. Men når vi vurderer modellen må vi se på alternativene, og se hva de har ført til. Det er ikke mange virkelig nye modeller som foreslått.

Sjølsagt har vi hatt viktige feil i vår måte å organisere partiet på også. Bl.a. pga ei overdreven sikkerhetslinje og redsel for fraksjoner hadde vi ei tid der enkeltmedlemmene og laga blei alt for isolert, og stort sett fikk for lite informasjon/innsyn. Vi har aldri helt løst problemet med å gjøre laga til levende senter for klassekampen over lang tid, både i flo og ebbe. Tendenser til organisering på tvers er viktig, men vi må kjempe for at laga blir ennå viktigere i å utvikle politiske linjer, gjøre vedtak og sette dem ut i livet. Og hjelpe hverandre i å skolere oss, lære av erfaringer o.l. Svært mange partimedlemmer er veldig aktive, men i liten grad diskuteres prioritering i laga. I svært liten grad klarer vi å samordne arbeidet så vi får større effekt utad. Dette fører ofte til at vi jobber hver for oss på vår lille tue. Uvergelig presses vi inn i sosialdemokratenes fotspor. Vi blir verdensmestre i å fikse ting for folk, men vi oppnår lite mhp mobilisere folk til å gjøre noe sjøl. Vi får svært stor personlig tillit, men folk blir ikke mer revolusjonære av det. Tvert imot blir vi nok sjøl mest påvirkta.

Men andre organisasjonsmodeller har ikke vært noen bedre støtte for medlemmene. Det finns minst 3 utgaver av Trotskistenes 4. Internasjonale, alle er representert med tilhengere i Norge, men fraksjonsfrihet er visstnok en garanti mot splittelser. SVs organisasjon er vel neppe noen stor støtte

i medlemmenes arbeid. Noen vil påstå den på papiret er mer demokratisk, men hva med praksis.

Vårt parti klarte å gå inn i og være drivkraft i en kvinnebevegelse som har fått enorme konsekvenser i det norske samfunn. På dette området har nok partiet utvikla sitt viktigste teoretiske arbeid også. Ved at kvinnelige intellektuelle i og utafor arbeiderklassen i nært samspill med andre kvinneaktivister utvikla nye og viktige teorier. Alle som var del av kvinnebevegelsen har endel av æren, sjøl om ikke alle skreiv noe sjøl. Dette har også vært viktig for en begynnende endring av partikulturen.

Likevel mener jeg at et uavklara forhold til intellektuelle og intellektuelt arbeid har vært en av våre store feil. Parra med overdreven respekt for marxismens største teoretikere har det gjort at vi i alt for liten grad har utnyttet medlemmenes teoretiske evner. Dette er ennå ikke korrigert. Det er også problematisk ved at det lett kan bli teoriarbeid løsrevet aktivistene, fra de praktiske oppgavene og klassekampen behov - noe som blir like feilaktig som manglende teoriarbeid.

Vi må bygge på styrken i medlemmene og i det at vi sammen faktisk har klart å korrigere svært mange av de feila vi har hatt. Og framfor alt at vi har en historie som vi i all hovedsak kan være stolt av. Vi har oppnådd mye mer enn andre på venstresida i Norge. Dette må være det klare utgangspunktet når vi skal endre noe.

En organisasjon, men når ?

Hva er de størst problemene nå? Svært viktig er i alle fall den "manglende generasjon", og at ungdomsbevegelsen er såpass svak/liten som den er, sjøl om den er i klar vekst. RV har ikke blitt en front med mange medlemmer sjøl om de har prøvd endel steder. Derfor blir det å ha både RV og AKP dobbeltarbeid, det er ikke flere som vil dra lasset i RV enn i AKP. For mange blir svaret derfor å slå sammen RV og AKP til en organisasjon. På landsmøtet (og før og etter også) sto jeg for en organisasjon - på sikt, hvis det er mulig. Problemene med 2 organisasjoner er klare for alle som har vært utafor Oslo i mer enn en ferie. Men vi må også være klar over forskjellene på RV og AKP, dvs hvis vi vil innse at RV faktisk er noe mer enn de som er aktive medlemmer. RV er de som føler seg knytta til RV. Vi har (med rette) insistert på bredde, hvordan skal vi unngå å overkjøre folk? Og RV utvikler seg gjennom praksis til å bli en helt annen form for organisasjon enn AKP, bl.a. gjennom lav kontingent og absolutt ingen krav til medlemmene, ei heller om skolering. Det meste av arbeidet vil i praksis bli knytta til det parlamentariske - uansett hva man skriver inn i vedtektene. Spesiellt gjelder dette små steder, der motsigelsen mellom 1 og 2 organisasjoner står sterkest. Ved å kjempe hardt for at RV skal bli et revolusjonært parti med krav til medlemmene nå, vil vi snevre inn grunnlaget - vi vil fortsatt være like få som strever.

Jeg trur nå det er umulig å slå 2 tross alt forskjellige slags bevegelser sammen gjennom en kortvarig diskusjonsprosess. Spesiellt når endel ønsker å bruke diskusjonen til i stor grad å rakke ned på det AKP står for, for derigjennom å forandre grunnlaget for bevegelsen. I en slik sammenslåing vil vi tape alt for mye av det som faktisk har skillt AKP fra SV i positiv betydning. Bare gjennom en langvarig prosess der RV og AKP faktisk jobber sammen kan vi se om det er mulig å slå sammen organisasjonene til en bevegelse. Denne vil bare kunne bli en stor revolusjonær bevegelse hvis det oppsvinget vi nå ser blant ungdom blir langvarig og så stort som det kan se ut til.

En rask sammenslåing vil riktignok fjerne den åpne dobbeltorganiseringen, men den vil skape nye store problemer. Som f.eks. skarpt uenige fraksjoner (AMG skal ikke legges ned). Sjøl om en rundt om i landet stort sett fortsatt vil være uten disse uenighetene, vil skarpe motsigelser i Oslo og den andre store byene, unektelig virke inn på hele organisasjonen. Videre en org.form som i praksis vil umuliggjøre et slagkraftig parti. Ingen trur vel at marxistene i SV ikke har villet ha større innflytelse. SVs organisasjonsform har ubønnhørlig gitt venstresida mindre og mindre innflytelse. Og ingenting i RVs organisasjonsform gir noe som helst svar på de problemene vi har med å få laga til å fungere som en støtte for medlemmenes arbeid.

Et stort revolusjonært parti ?

Det er idag ikke rom for et **stort** revolusjonært parti i Norge. Svært mange av dem som idag stemmer RV ser ikke på seg sjøl som revolusjonære. I enda mindre grad er de som idag stemmer SV revolusjonære. SV går lenger og lenger til høyre. Skal vi sette som mål å fylle hele rommet til venstre med et parti vil vi forskreve oss, akkurat som SV er i ferd med. En partiorganisering snevrer inn bredden i oppslutninga, spesielt hvis det skal være krav til medlemmene mhp høy kontingent, møteplikt etc, som AKP har og som Per Overrein går inn for. Partiet kan da legge seg nærmest mulig opptil SV, evt. utbrytere fra SV vil få stor innflytelse (mer enn gamle medlemmer) for å bli ennå mer "attraktivt" for eventuelt nye "utbrytere". Innretting vil da uten tvil bli mer på å vinne folk fra dette skiktet enn gjennom aksjoner og "massearbeid". Mye arbeid må rettes inn på papirarbeid og ansvarlige programmer. Aksjonistene vil skyves ut. Da vil det bli rom for et nytt parti på venstrefløy. Men de fleste som har vært innom SUF/AKP/RU/NKS har blitt trukket til partiet pga at "de gjorde noe". Spesiellt gjelder vel det de som har blitt drivkrefter i arbeidet. Disse er ikke å finne i SV eller DNA., de er partiløse, men først og framst ungdom.

Det er også lite sannsynlig at utbrytergrupper fra DNA eller SV vil gå inn i et fullt ferdig parti. De vil nok heller prøve å danne en reell allianse med tanke på å utforme et helt nytt parti. Men hva slags parti? Arbetarlistan i Sverige er et skremmende godt eksempel på at det godt kan bli et nytt sosialdemokratisk parti, men med nye ledere sjølsagt. Det finns nok av de som har ambisjoner.

For å unngå å snevre inn grunnlaget, må RV i form organiseres som en front, med rom for både enkeltpersoner, grupper og andre partier. Der det er klart at både enkeltpersoner og grupper er relativt uavhengige i å ta andre standpunkt enn RV i konkrete spørsmål. Dette vil gjøre organisasjonen mye bedre i stand til å fange opp eventuelle utbrudd fra SV og DNA. I navnet kan det godt være et parti, men i innholdet må det være mer tradisjonell front. Det vil være mye avhengig av at alle parter i "partiet" blir respektert på lik linje. Ellers vil alle kjempe en kamp mot alle for å få gjennomslag for sin fullt ferdige linje. Hvis noen går inn i RV med et **Anti-AKP**-grunnlag gir det ikke noe rom til samarbeid.

Vi må altså:

- jobbe langsiktig med å bygge ut RV.** Se om det på sikt er mulig å bygge RV til et reelt revolusjonært parti. En kortsiktig satsing på å kaste alle krefter inn for å bygge RV til parti nå, står i motstrid til å bygge ungdomsorganisasjonene og beholde Klassekampen.
- beholde AKP inntil videre**, og prøve å finne organisasjonsformer som tilfredstiller medlemmenes behov for støtte i arbeidet, utfordrende oppgaver og hjelp til skoling.
- hjelpe til med å bygge Rød Ungdom**
- trekke ungdomsgrupper til partiet** for ved deres hjelp å utvikle partiet i ny revolusjonære retning
- diskutere dagsaktuelle spørsmål som EF, miljø, antiimperialisme, fagligpolitikk** for å få en mer enhetlig linje og taktikk.
- bygge Nei til EF som en brei masseorganisasjon over hele landet**, samordne vår politiske linje og taktikk mhp å politisere NtEFs lokalarbeid i hele landet.

Deter mange ting jeg ikke har kommet inn på, eks, hvordan gjøre arbeiderklassen mer sentral i partiet. Dette må vi komme tilbake til i diskusjonen. Jeg trur ikke det finns noen lettvint løsning, som å gå over i RV. Til det er RV ennå mindre en guard mot intellektuelles dominans enn AKP. Jeg håper at vi gjennom diskusjonene kan komme til større klarhet i hva oppgavene framover er, og hvordan de kan løses.